

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

O Ğ L A K K L A S İ K L E R İ

EDGAR ALLAN POE
BÜTÜN ŞİİRLERİ

Türkçesi: Oğuz Cebeci

EDGAR ALLAN POE

BÜTÜN ŞİİRLERİ

Bütün Şiirleri

EDGAR ALLAN POE

19 Ocak 1809'da, Boston'da doğdu. İkisi de tiyatro oyuncusu olan, İngiliz asıllı Elizabeth Arnold Poe'yla Baltimore'lu David Poe'nun oğludur. Annesinin 1811'de ölümü üzerine, Richmond'lu tüccar John Allan ve karısı tarafından evlat edinildi. İngiltere'de başladığı klasik edebiyat öğrenimini Richmond'da sürdürdü. Bir süre Virginia Üniversitesi'nde Yunanca, Latince, İspanyolca ve İtalyanca öğrenimi gördüyse de (1826) kumar oynadığı için John Allan tarafından üniversiteden alındı. Richmond'a döndüğünde, sevgilisi (Sarah) Elmira Royster başkasıyla nişanlanmıştı. Daha sonra gittiği Boston'da, bazılarında Elmira'ya olan duygularını dile getirdiği, *Tamerlane and Other Poems*'i (1827; *Timurlenk ve Başka Şiirler*) yayımladı. Bunu daha sonra *Al Aaraaf, Tamerlane and Minor Poems* (1829; *Araf, Timurlenk ve Minör Şiirler*) izledi. Ardından John Allan'ın isteği üzerine West Point Askeri Akademisi'ne girdiyse de, kısa süre sonra kendini attırdı. New York'a giderek *Poems by Edgar Allan Poe*'yu (1831; *Edgar Allan Poe'dan Şiirler*) yayımladı. Daha sonra Baltimore'a dönerek öyküler yazmaya başladı. 1835'te, Richmond'da çıkan *Southern Literary Messenger*'in yayın yönetmeni oldu ve bu dergide yayımlanan yazılarıyla eleştirmen olarak da adını duyurdu. Bu arada henüz 13 yaşındaki yeğeni Virginia Clemm'le evlendi. 1838'de uzun öyküsü, *The Narrative of Arthur Gordon Pym*'i (*Arthur Gordon Pym'in Öyküsü*) yayımladı. 1839'da *Burton's Gentleman's Magazine*'in yayın yönetmenlerinden biri oldu. Doğaüstü öğelere yer veren korku öykülerini de ilk kez bu dergide yayımladı. 1841'de ilk polisiye öyküsü *Morgue Sokağı Cinayeti*'ni yayımladı. 1843'te "The Gold Bug" ("Altın Böcek") adlı öyküsü bir gazetenin ödülünü kazanınca, adından yaygınlıkla söz ettirdi. 1844'te *New York Mirror* gazetesinin yayın yönetmeni yardımcısı oldu. "The Raven" ("Kuzgun") adlı ünlü şiiri bu gazetede yayımlanınca, Poe ülke çapında üne kavuştu. *The Raven and Other Poems* (*Kuzgun ve Başka Şiirler*) ve seçme öykülerinden oluşan *Tales* (*Öyküler*) adlı kitapları 1845'te yayımlandı. Poe 1848'de, evrenin aşkın bir "açıklama"sı niteliğindeki *Eureka*'yı yayımladı. Bu kitap bazı eleştirmenlerce başyapıt olarak yüceltilirken, bazılarınca saçma bulunarak eleştirildi. 7 Ekim 1849'da, Baltimore'da öldü.

Edgar Allan Poe, dönemindeki edebiyat yapıtları üzerine zeki ve sağlam değerlendirmeleri, şiirlerinde ortaya koyduğu müzikal yetenek ve öykülerindeki dramatik anlatım sayesinde dünya edebiyatında önemli bir yer edinmiştir.

O Ğ L A K K L A S İ K L E R İ

EDGAR ALLAN POE

BÜTÜN ŞİİRLERİ

Türkçesi: Oğuz Cebeci

OĞLAK KLASİKLERİ

Bütün Şiirleri / Edgar Allan Poe
Türkçesi: Oğuz Cebeci

© Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti., 1999
Bu yapının bütün hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kitap ve genel tasarım: Serdar Benli
Kapak tasarımı: Işıl Döneray
Dizgi düzeni: Goudy, 11 / 16 pt.
Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları
Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri
Tel: (0-212) 612 73 05

Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti.
Genel yönetim: Senay Haznedaroğlu
Yayın yönetmeni: Raşit Çavaş
Zambak Sokak 29, Oğlak Binası, 80080 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50
e-posta: oglak@oglak.com

Oğlak Yayınları'nda birinci baskı: Ağustos 1999
ISBN 975 - 329 - 273 - 2

İçindekiler

Poe Üzerine Birkaç Söz / <i>Richard Wilbur</i>	9
Timurlenk	19
Şarkı	30
Rüyalar	31
Ölülerin Ruhları	33
Akşam Yıldızı	35
Bir Düşün İçinde Bir Düş	36
Kıta	38
Bir Düş	41
"En Mutlu Gün, En Mutlu Saat"	42
Göl:.....'ye	44
Sone: Bilim'e	46
Âraf	47
Romans	65
.....'ye	66
Nehri'ne	67
.....'ye	68
Peri Ülkesi	69
Helen'e	71
İsrafil	72
Denizdeki Kent	75
Uyuyan	78
Lenore	81

83	Tedirginlik Vadisi
85	Coliseum
88	cennetteki kişiye
90	İlahi
91	F'e.....'ye
92	F.....s, O.....d'e
93	Gelin Baladı
95	Zante'ye Sone
96	Tekinsiz Saray
99	Sone-Sessizlik
100	Fatih Kurtçuk
102	Düşsel Ülke
105	Kuzgun
113	Eulaie-Bir Şarkı
115	Yalnız
116	M. L. S.....'ye
117	Ulalume-Bir Balad
122	Bir Bilmece
123	'ye
125	Helen'e
128	Eldorado
130	Annie için
135	Anneme
136	Annabel Lee
138	Çanlar

POE ÜZERİNE BİRKAÇ SÖZ

Edgar Allan Poe, 1845'te yayınladığı “Kuzgun ve Diğer Şiirler”de yazdıklarını “ehemmiyetsiz” bulduğunu belirterek, şiir alanındaki çalışmalarının gündelik yaşama ilişkin sorunlar yüzünden engellendiğini ve eğer koşullar daha iyi olmuş olsaydı, şiirin belki de asıl çalışma alanı olacağını söylüyordu. Poe’nun kendi şiirine ilişkin bu yargısı, bugün çoğu okuyucu tarafından kabul edilmez. Ancak Poe’nun şiirlerinin önemsiz olmamakla birlikte, genel olarak öyküleri kadar başarılı olmadığı ve öykülerinin birer uzantısı gibi görüldüğü de yine çoğu okur tarafından paylaşılan bir yargıdır.

“Timurlenk” ve “Araf” gibi uzun şiirleri yazmaya girişen bu genç şair, söyleyeceği her şeyi nazım diliyle ifade etmek istiyordu. Ancak “Araf” hiçbir zaman tam bir sona ulaşamadı ve Poe, 21 yaşından itibaren bir şair olmaktan çok bir öykücü ya da “masalcı” olarak tanındı: Uzun şiirlerini oluşturan felsefi ve estetik düşünceler artık ya eleştiri yazılarında ya da düzyazı eserlerinde belirliyordu. Gerçekten de, Poe’nun şiirleri zaman içinde bir düşüncenin tam olarak ifade edilmesine yönelik bir çaba olmaktan çıktı ve düzyazı eserlerin uzantıları ya da ekleri durumuna indirgendi. Bu bakımdan Poe’nun şiirlerinin öyküleriyle birlikte okunması gerektiğini söylemek yanlış olmaz.

Şair Poe bu dünyadaki insan yaşamı ile ilgilenmez. Şairin donuk ve sıradan gerçeklikleri aşan imgelemi, “dokunulmamış güzelliğin” var olduğunu uzak ve daha mutlu bir vücuda doğru yola

koyulur. Poe, gündelik yaşamı ve bu yaşamın içinde var olmaktan kaynaklanan deneyimi kullanmaya ya da benimsemeye yanaşmaz ve şiir dünyasını düşsel bölgelerde geçen yaşantılar üzerine kurar. Eğer gerçeklikle temas edilmişse, bu yalnızca onun yalanlanması ve reddi içindir.

Konu ve yapı olarak kendisini sınırlayan böylesine bir şiir anlayışının, insan zihnindeki kimi yeteneklere karşı cephe alması da doğaldır: Poe, insan zihnini akıl, zevk ve ahlak duygusu olarak üçe ayırır. Poe'ya göre ilk ve son kategoriler şiir sanatıyla ilgili değildir. Çünkü şiirin "gerçek"le ya da "görev"le hiçbir alışverişi yoktur. Buna göre, amacı dünyadan ve insandan uzaklaşmak olan şiir, insanın yaşama biçimini ve tutkularını araştıran ahlak duygusundan uzak durmalıdır. Öte yandan, bütün işlevi "donuk gerçekliklerle" ilgilenme ve akla uydurma olan "akıl" da, şiir için uygun bir çalışma alanı değildir. Böylece, Poe'nun şiiri zihnin bu dünyadan uzaklaşmasına karşı bir protesto olmayıp, tam aksine bu ayrılığın bir savunusudur. Bu şiir, zihnin bölümleri arasındaki işbirliği ve uyumdan değil, rüyalarda tadına vardığımız düş kurma yeteneğinden kaynaklanır. Şiirin konusu güzelliştir ve güzellik de, bir konu olmaktan çok, bir konunun işlenmesi biçiminde tanımlanabilir.

Poe'nun şiir ilkesi, insanın "üstün güzelliğe" yönelmesine ilişkindir ve yazara göre en başarılı bir şiir bile, bu güzelliğin ancak birkaç küçük yansımasından ibarettir. Buna göre, şiir üstün güzellik üzerine bir rapor ya da fikir yürütme niteliği taşımaz. Çünkü şair söz konusu güzelliği yeterince bilmez. Şairin bize verdiği şey, "üstün güzelliğe" yönelme süreci ve ruhun güzele yönelmek üzere bu dünyadan kurtulmak için verdiği mücadeledir. Bu durum okuyucuyu Poe'nun şiirine damgasını vurmuş PDF kitaplar için <http://www.yanibayrak.com> Bunlardan

ilki Poe'nun kozmik mitidir. Buna göre başlangıçta "Tanrı" atomik olmayan ruhsal bir maddeden oluşuyordu ve mutlak bir bütünlük ve birlik içindeydi. Ancak içsel bir zorunluluk sonucu, bu öz dağılarak evreni oluşturdu ve orijinal birlik dağınıklığa dönüştü. Azami bir dağılma sürecine ulaşıldıktan sonra, süreç tersine dönerek, bu kez asıl birliğe yönelik bir toparlanma çabası başgösterdi. Poe'ya göre, şu sırada Tanrı ancak dağılmış olan maddenin ve evrensel ruhun içinde mevcuttur. Her ruh Tanrı'dan bir parça taşır ve bu yüzden bireysel ruhtan daha önemli ve büyük hiçbir şey yoktur. Bütün hareketliliğin kaynağı düşünce olduğuna göre, evrenin birliği, bireysel ruhların düşüncelerinin, gitgide çoğalan toparlayıcılığı ile gerçekleştirilecektir. Orijinal birliğe geri dönerken ve Tanrı'yı yeniden kurarken, her ruh diğer bütün ruhları içine almalı ve böylece, her ruh tanrılık düzeyine ulaşmalıdır.

Bu durumda yeryüzü ve şair evrensel dağılma ve yeniden birleşme süreciyle nasıl bir ilişki içindedir? Poe'nun mitinde, yeryüzü insanın sapkınlığı sonucu "düşmüştür" ve arınması gerekmektedir. Ancak "dünya" diğer yıldızların orijinal kaynağa doğru olan yolcularına katılabilecektir. Yeryüzünün suçu zihinsel faaliyetlere dayalı gururdur: Bilgi arayışı ve gurur insanın çocuksu varoluşuna uymamıştır. İnsan ve dünya bu yüzden "enfekte" olmuştur ve bunun sonucu da zevklerin yozlaşması ve imgelemin bastırılmasıdır.

Şair bu hastalıklı dünyada bir tür peygamber gibidir: Mevcut dağınıklıkta orijinal birliği görebilir ve böylece Tanrı'nın yeniden oluşturulmasına katkıda bulunur. Bu sonuca varmaya çalışan şair ya yeryüzünün ilk ve mutlu günlerinin ya da daha mutlu gezgenlerin hayalini kurar. Şairin bu iş için kullandığı şiirsel sezgi, bilimsel akıldan üstündür çünkü yeryüzü bir sanat eseridir. <http://www.kitaparsivi.com> Bu bakımdan

düşlerin yardımı ile “ölü geçmişin” anılarına dalmayı başarır. Ölümde yeniden kurulan ve yakınlaştıırılan imgeler, Poe'nun şiirlerinin ve öykülerinin malzemesini oluşturur.

Poe'nun imgelem dünyası bu yeryüzüne özgü şeylerden yola çıkmaz. Tam tersine bu dünyaya ait her şeyin reddedilmesi ilkesine dayanır. Dünyevi güzelliğın kullanılması da Psyche'nin, yani ruhsallığın yeniden ele geçirilmesi için bir araçtır. Bu bakımdan şiirsel aşk tek yanlı, imgesel ve yaratıcı bir etkinlik olarak ortaya çıkar ve varsayımsal bir sevgiliden esinlenilmiştir. Aslında gerçek ilişki şair ve yine şairin kendi ruhu arasındadır. Aşkın buradaki fonksiyonunu ise görüntüler oluşturmaktır. Şair bu dünyaya ait materyali onu tahrip etmek için kullanır ve asıl amacı “önümüzdeki” güzelliğı kavramak değil “öteledeki” güzelliğı ulaşmaktır. Bu güzellikse sonsuzlukla bağlantı içindedir. Şairin yaratmaya çalıştığı güzellik, belki de var olan güzelliklerin yeni bileşimlerinde gizli olabilir. Bu bakımdan şiir sanatı dünyevi şeylerin yeni bileşimlere sokulmasını gerektirmektedir.

Özetle denilebilir ki, Poe daima doğüstü bir güzelliğın peşinde olmuştur. Bu güzellik sayesinde dağılmış olan evreni ve kendi ruhunu yeniden birleştirmeyi amaçlar. Şair bu amacına ulaşmak için dünyevi olandan hareket etse bile, bu varlıkları imgeleminde yıkarak yersel olandan göksel olana ulaşmaya çalışır.

Poe'nun güzelliğı varma aracı olan düşler, uykuyu ve dolayısıyla ölümü çağrıştırdığı için, şairin içsel yolculukları daima ışıktan, sestten ve yaşayandan, karanlığı, sessizliğı ve hareketsizliğı doğrudur. Öyle ki, şiirlerindeki devinim bile dış etkenlerin değil, nesnelerin kendi içsel vaklıklarının bir davranışı sonucudur.

Poe, dünyevi ve ötesi arasında bir ayırım

yapar: “Düzyazının şiire göre şöyle bir üstünlüğü vardır: Şiirin amacı olan güzellik kavramına ritm aracılığı ile varılır. Buna karşılık, bu yapısal özellik, ifadenin ve düşüncenin, diğer bir deyişle gerçeğin sınırlanması anlamını taşır. Böylece, düzyazı yapısının amacı gerçekliğe ulaşmakken, şiirin bu konudaki şansı pek fazla değildir.” Böylece, esas olarak şiir kadar önemli bir tür olmayan düzyazı, gerçeğe olan yakınlığı yüzünden şiir karşısında bir üstünlük kazanır. Konu gelişimi içinde mantıksal bir yapıya ulaşan düzyazı, kitleler tarafından “anlaşılmaya” müsaittir ve böylece şiirde mümkün olmayan bir anlamlılık düzeyine yükselir. Bu yüzden Poe’nun şiirlerinin neden söz ettiğini anlamak için, çoğu kez öykülerine başvurmak gerekmektedir.

Bu konuda Poe’nun şiirinden yola çıkarak birkaç örnek vermek olasıdır. “Denizdeki Kent” şiirinin günahkâr Gomore kentinin sulara gömülmesine ilişkin olduğu ve İncil’e yönelik göndermelerde bulunduğu varsayılabilir. Bu bakımdan şiiri yargılanma gününü bekleyen günahkâr ölülerin bir portresi olarak görmek mümkündür. Ancak Poe’nun daha erken şiirlerinden ve öykülerinden çıkan sonuç farklıdır. Poe’nun kozmik mitinde Tanrı bir tür şair olarak algılanıyor ve evrene yayılarak evrensel bir şiir oluşturduğu kabul ediliyordu. Buna karşılık Poe’nun erken dönem yapıtlarında bu durum açık olarak görülmez ve bir tür Promethean meydan okumayla karşılaşılır. Söz konusu durum Poe’nun bitirilmemiş uzun şiiri “Araf”ta da karşımıza çıkar. Bu dünyaya ait olsun ya da tanrısal olsun, şairin gerçeği reddetmekteki direnci ölümden sonrası için de geçerlidir. “Rüyalar” şiirinde de belirtildiği gibi, çocukluğun düşleri ilelebet yaşatılabilir ve o zaman “daha yüce bir göğü ummak” delilik demektir. Aynı şekilde “Araf”taki şiirsel ruhlar Tanrı’nın dilekleri karşısında direnerek yok

oluşu seçerler. Bu “nihai” ölüm memnuniyetle kabul edilen bir şeydir, çünkü Poe için gerçek cennet “Uyuyan” ya da “Annie İçin”de görüldüğü gibi, düşsel bir uyku durumudur. Bu bakımdan “Denizdeki Kent” “Araf”ın bir tür ilk vizyonu sayılmalı ve kentin sakinleri günahkâr ölümler değil, gerçeğin reddedici-leri, düş kuranlar ve şairler olarak düşünölmelidir.

Poe’nun şiirinde eski yapılar genellikle geçmişin anılarına dalmış bir hayalci barındırır ve bu yapıların çöküşü ya da sular tarafından yutuluşu, şairin zihnindeki “uyku yoluyla duyarsızlığa varma”yı simgeler. Nesace’nin “Araf”taki sarayı eski çağların eserleriyle doludur ve düşlerin zaman dışı görüntüsü içinde, dünyanın geçmişı üzerinde eğleşir.

Bu bakımdan, “Denizdeki Kent” şiiri, İncil’le ilgili görölmekle birlikte aslında şairin kendi düşlerindekiinden başka her türlü cenneti reddetmesine dayanan şeytansı bir fikirle ilgilidir. Ancak şiir anlatımcı değil de resimsel olduğu için, anlamını çözümleme çabası dış kaynaklara gidilmesini zorunlu kılar. “Denizdeki Kent” şiiri için geçerli olan bu sözler “Tedirginlik Vadisi” için de doğrudur. Poe’nun şiiriyle ilgilenecek olanların özellikle dikkat etmeleri gereken bir konu vardır: Şaire göre anlamsal bütönlük ve keskinlik şiirle bağdaşmamaktadır. Bu bakımdan şiirsel ritmin gerçekliği zedelediğı yolundaki anlayışa tekrar dönmek gerekir. Ancak doğal olarak bu pek geçerli bir gerekçe değildir. Aslında Poe’nun amaçladığı şey anlam değil “etki”dir. Üstelik okurun zihninde oluşturulmak istenen bu etki, doğrudan doğruya anlamın belirsizliğine bağlıdır. Poe’ya göre şiir hiçbir tür bilginin konusu değildir. Şiir bir tür büyü-cölük işidir ve işlevi okuyucuyu düşünceye değil, soyutlama yoluyla bu dünyaya ait olmayan “aşkın güzelliğın” bir an için kavrandığı bir duruma yöneltmektir.

Poe şiiri Ünlü Sözler ve Kitaplar ve <https://tanrıy.org>’da yer alır.

Şiirin konusu şairin özel ilgi alanına uymakla birlikte, çok az şiirinde bir düşünce açıklanır ya da pek az şiiri, örneğin bir “Kuzgun”un bütünlüğüne sahiptir. Şiirlerin içerikleri sanki ortada bir şey olması zorunluluğundan dolayı oluşturulmuştur. İçeriğin kendisi, içeriğin nasıl işlenmiş olduğu konusu yanında önemsiz kalır. Poe, konuyu bulandırarak okuyucunun anlam konusunda nihai bir sonuca varmasını engeller. Esasen, Poe’nun büyü, imgeleme hareketine geçirmesi, ancak bir yerde durdurulmamasından kaynaklanır. Poe anlamı bulandırmakla kalmaz, sözcüklerin olağan anlamlarıyla da oynar... Örneğin “Annabel Lee” şiirindeki “...aşktan da öte bir aşkla sevdik.” dizesinde de görüldüğü gibi, Poe “...öte...” kavramını aşk ve güzellik kavramlarının “sözcüksüzleştirilmesinde” ve yıkılmasında kullanarak, bilmediğimiz “aşkın bir güzellik” kavramına varmayı amaçlar.

Poe’nun şiirinde doğal varlıklara ilişkin imgeler gerçeklikle sınırlı bir bağlantı içindedir. Dipsiz vadiler ...kıyısız denizler... hep gizemli ve başka dünyalara ait anlamlarla yüklüdür. Poe, zamanın ve mekânın ötesinde olana varmak için önce sınırlı ya da normal olandan, örneğin, “deniz”den yola çıkar ve sınırı olmayana, örneğin, “kıyısı olmayan deniz”e ulaşır. Şair böylece farklı ve zaman zaman zıt kavramları, yeni bileşimler içinde kullanarak, bileşenlerinden farklı, yepyeni anlamlara ulaşmayı amaçlar. “Dipsiz Vadi” örneğinde görüldüğü gibi amaç, Zen-budistlerinin yaptığı biçimde, zıt kavramlar üzerine düşünerek zihinsel bir kısa devreye yol açmak ve böylece mistik bir aydınlanmayı sağlamaktır: Okuyucu kendi imgeleminin ötesine geçerek, zıt kavramların birlikteliğinin mümkün olduğu yüce bir ruhsal anlamlılık dünyasına varır.

Poe, fiziksel olanı tahrip ederek ideal kavramlara varmayı hedefler. Poe’nun bu hedefi, “ruhsal” dünyasının

-“Kuzgun”da olduğu gibi- alaya alınarak tahrip edilmesi ve yepyeni bir anlayışa varılmasıdır. Bu heyecan zevkli bir dehşet ya da negatif bir anlamda -hissetmeme- olarak tanımlanabilir ve insani heyecanlarla pek bir alışverişi yoktur.

Poe’nun ritmi, aliterasyon ve kafiye kullanımı ve tekrarları, amaçladığı üst-heyecan durumuna ulaşmak için kullandığı araçlardır. Böylece müziksel bir etkiye ulaşmaya çalışan şair, sanatların en belirsizi ve ruhsalı olan müzikle büyüleyici etkiler uyandırmaya çalışır. Bu biçimde okurun dikkati, anlamdan çok “ses”e çevrilir ve düzenli ses tekrarları ile hipnotik bir etkiye ulaşılması amaçlanır.

Özetle Poe, doğal insan heyecanını reddedişiyle, anlamı bulandırılışıyla, fiziksel objeleri tahrip edip anlamlarını değiştirişiyle, adeta “meleklerin ürettiği” bir şiire varmaya ve okuyucuyu “gezegenlerin müziği”ne yaklaştıran bir sezgiyi uyandırmaya çalışır. Bu, Poe’nun şiirini hem büyüten hem de sınırlayan bir anlayıştır.

Richard Wilbur

Timurlenk

Hoş teselli bir ölüm saatinde.

Böylesi değil, peder, (şimdi) beklediğim--

Medet ummayacağım deli gibi

Bu dünyanın gücünden,

Arınırım diye günahtan

Boş bir gururun zevklendiği.

Ne sevmeye ne de düş kurmaya vaktim var:

Sen umut de: O ateşin ateşi

İsteğin acısı bu yalnızca:

Umabilsem, Tanrım, umabilsem ki

Daha kutsal-daha tanrısaldır-kaynağı,

Sana aptalsın demezdim yaşlı adam

Ama tanrı lütfu da değil, bu seninki.

Yabanıl gururdan utanca düşmüş

Bir ruhun sırrını biliyorsun sen.

Ey özleyen yürek, şanla şöhretle

Devraldım solup giden kısmını.

Tahtımın kuyumları arasında

Parlıyordu, cehennemin aylası. O silinen ihtişam

Ve yeniden bir acıyla,

Cehennem ürktümecek beni.

Ey yaz günlerimin gün ışığını
 Ve yitik çiçeklerini isteyen yürek,
 Senin boşluğunun üstünde çınlar tükenmiş müziğiyle,
 Afsun gibi,
 -bir çan-O ölü zamanın ölmeyen sesi.

Her zaman şimdiki gibi değildim.
 İstedim ve söke söke kazandım
 Alnımın üstündeki kızgın tacı.
 Aynı haşin soy değil miydi
 Onu bana veren-Sezar'a Roma'yı.
 Gunırlu bir ruh,
 Zaferle savaşmış insan soyuyla
 Ve muhteşem bir zihnin mirası.

İlk kez, dağ toprağında yaşamı tutup çektim,
 Gecenin çığlarını döktüğünde
 Başımın üstüne Taglay'ın pusları.
 Ve, inanıyorum ki saçlarımın
 İçine yerleşmişti Kanatlı Kavgı,
 Ve boşanan havanın karmaşası.

Gökten böylesine geç düşen bu çığ,
 (günahkâr bir gecenin rüyaları arasında)
 Bana cehennem dokunuşuyla değdi.

Kızıl çakıntıyla

Bayrak gibi asılı bulutlardan gelen ışık,

Yarı kapalı gözlerimde

Bir krallık görkemiyle belirdi.

Ve derin kükreyişi gökgürültüsü-trampetlerin

Kendi sesimin yükseldiği yerde, zaferin savaş

narasıyla,

Bana aceleyle-aptal çocuk-savaş haberi verdi.

(ah, nasıl da coşmuştu, o çığlıkla

nasıl da sıçramıştı ruhum).

Korunmasız başıma yağmıştı yağmur,

Ve şiddetli rüzgâr çıldırtmış

Kör ve sağır etmişti beni.

Sandım ki insanlar değildi

Üzerime defneler seren: Ve o dağdağa-

Kulağımın içinde ezilen krallıklar

Soğuk havanın akışıyla çatırdadı.

Yakarısı tutsağın-ricacıların vızıltısı

Ve dalkavukluğun sesi,

Bir hükümdar tahtını çevreleyen.

Bu bahtsız saatten sonra

Tutkularımla zaptedildi bir krallık,

Ve insanlar saygı duydu buna,

çünkü ben güce ulaşmıştım.

Ama daha o zamandan biri vardı, peder,

Delikanlılığımda-tutkularımın daha harlı bir ateşle
yandığı

Yaradılışım gereği-öyle diyelim,
(çünkü tutkular gençlik çağıyla birlik soğumalı)
Daha o zamandan biliyordu, bu demirden kalp,
Kadın güçsüzlüğünden bir parça taşımakta.

-yazık-Aşkın güzelliğini anlatacak sözüm yok.
Ne de daha öteye gideceğim, bir yüzün
Güzelliğini anımsamaktan.
Esen rüzgardaki gölgeler gibi, çizgileri zihnimde-
Gözlerimin eski bir kitaba daldığını anımsıyorum,
bu yüzden
Ta ki harfler dönüşüne dek
Anlamlarıyla birlikte hayallere.

Ah, o kız sevmeye değerdi.
aşk-Çocuklukta benim olduğu gibi-
Gökteki melekler kıskanabilirdi bu aşkı,
Ve onun genç yüreği benim ümitlerimin
Düşüncelerimin tuttuğu bir sunak gibiydi.
Güzel armağandı bu çünkü-

Çocuksuydu, onurluydu ve saftı,
Onun gençliğinin öğrettiği gibi:
Neden bıraktım onu ve sürüklendim,

Işık için, içimdeki ateş güvendiğimden mi?

Birlikte büyüdük-aşktan-ve yaşta

Gezerek kırları ve ormanı.

Benim göğsüm onun kalkanıydı kışın-

Ve o açılan gökleri gösterirdi,

Arkadaşça güldüğünde gün ışığı.

Başka bir gök yüzü görmedim-onun gözlerindeki
gayrı.

Yeni aşkın ilk dersi-yürecek:

Çünkü küçük sorunlarımızdan azade

Gün ışığının, o gülümseyişlerin içinde,

Onun genç kız ciltlerine gülerken,

Göğsüne atardım kendimi ve

Gözyaşlarıyla avuturdum ruhumu-

Neden diye sormazdı, yalnız

Sessiz bakışlarını çevirirdi yüzüme

Gerek yoktu korkularını yatıştırmaya,

Gerisini konuşmaya gerek yoktu.

Ama dağın tepesinde yalnızken

Aşktan fazlası için dövüştü ruhum.

Yeni bir ses vermişti ona hırs

Yeni bir hazdı bu-ideal.

Bir varlığım yoktu-sendekinden başka,

Dünyü ve dünyanı yapıyor - <https://rantey.org>

Gökte ve denizlerde içerdği her şey
sevgi ve küçük acı payı.

Loşluklar, geceleyin rüyaların boşlukları
Ve daha karanlık hiçlikler-gerçek olan
(gölgeler ve daha da gölgeli bir ışık)
Karışarak senin görüntüne, dönüştü
-ve bir isme-bir isme,
Puslu kanatlarının üzerinde açılarak.
İki farklı ama çok da yakın şey,

Ben hırslıydım-sen tutku nedir
Bilir misin, peder? Bilmezsin.

Bir köylüyken, peder? Bilmezsin.

Bir köylüyken, taht kurdum

Dünyanın yarısının üstüne.

Ve böylesi alçakgönüllü

Bir kadere söylendim.

Ama başka rüyalar gibi

Benim rüyam da geçip gitti

Şebnemlerin buğusu üzerinde.

Güzelliğin ışığıysa geçmedi.

Gün be gün, saat be saat, an be an

Kıvrandırmıştı zihnimi çifte güzelliğiyle.

Yüksek bir dağın zirvesinde dolaştık,

Kaya ve ormanlar yapılmış

O mağrur kulelerinden tepelere üstten bakan:

Gitgide alçalan tepeler, küçük
Köşklerle çevrelenmiş ve
Çınlayan bin tane çanla.

Ona güçten ve gururdan söz ettim.

Ama öylesine gizemle
Kılık değiştirmişti ki sözlerim,
O anki konuşmanın ötesinde
Bir anlam yakıştırmadı sözlerime,
Ve ben onun gözlerinde-fazlasıyla dikkatsizce belki
Benimkine karışmış bir duyguyu okudum.
Parlak yanaklarındaki pembelik
Bir kraliçenin tahtını anımsattı bana,
Öylesine ki, yalnız bırakamazdım yabanılığın
ortasında.

Sonra yüceliğe büründüm

Ve hayali bir taç giydim.
Ama hayal değildi pelerinini üstüme seren-
Yalnız, kalabalığın-insanların arasında

Zincire vurulmuştur tutkunun aslanı,

Ve bir bekçinin önünde siner.

Oysa böyle değildir çöllerde, Büyük olanın

Yabanıl ve Mithis olanın onun aresini

Kendi nefesleriyle üfledikleri yerde.

Semerkant'a bak şimdi.

Kraliçesi değil mi yeryüzünün, gururu

Bütün kentlerin üzerinde-elinde

Tutmuyor mu onların kaderini ve

Dünyanın bildiği ihtişamın ötesinde,

Yalnız ve soylu.

Düştüğünde, bir hükümdar tahtının kaidesini

Oluşturur herhangi bir taşı.

Ve onun efendisi kim? Timur!

İmparatorlukların üzerinden kibirle,

Atlarken gördüğü şaşırmış halkın,

Taçlı bir kanun dışı.

Ey aşk, ruha verilmiş olan,

Sensin, yeryüzünde, gökyüzünde bütün beklediğimiz.

Ruha, güney yelinin kuruttuğu topraklara

Düşen yağmur gibi, giren

Ve bir çöle çeviren yüreği,

Ama gücü mutlu etmeyen.

Yaşamı, öylesine tuhaf bir sesin müziğiyle

Ve öylesine vahşi bir güzellikle bağlayan, Düşünce,

Elveda, çünkü dünyayı kazandım ben.

Bir tepe görmezse, kendinden yukarlarda

O zaman, göklere yükselen o kartal, Umut
Kanadını düşürür ve yuvasına

Döndürür sakinleşen bakışlarını.

Gün batımı: Bir sıkıntı çöker yüreğine

Hâlâ bakarken ihtişamına

Batacağı vakit yaz güneşinin.

O ruh kinlenir, akşam pusuna çoğu kez güzel olan

Ve geceleyin bir düşte uçabilen, ama

Yakın bir tehlikeden kaçamayan biri gibi

Yaklaşan karanlığın sesini dinler. (dinleyen ruhların
bildikleri).

Neye yarar ay-beyaz ay-

Dökse parlaklığının bütün ihtişamını

Gülümsemesi soğuk-ve ışığı,

O kasvetli zamanda,

(senin nefesinde topladığın gibi)

Ölümden sonra yapılmış bir portre gibi görünecek.

Ve bir yaz güneşidir delikanlılık

Solup gidişi en çok hüznün veren,

Çünkü bilinmiştir bilmek için yaşadığımız her şey

Ve tutmaya çalıştığımız her şey akıp gitmiştir.

Öyleyse-bu kadar hepsi-bırak yaşam

Ay çiçeği gibi, öğle vakti güzelliğiyle düşsün.

Evime ulaştım-ama evim değildi artık

Çünkü, onu benim evim kılan her şey akıp gitmişti.

Yosun tutmuş kapısından geçtim

Ve yumuşak olmasına karşın adımlarımın,

Eşik taşından önceden bildiğim birinin sesi geldi.

Ah, cehennem, göster haydi gösterebilirsen

Daha kırık bir kalp, daha derin bir acı

Ateş öbeklerinin üzerinde, aşağıdaki

Peder, gerçekten inanıyorum-

Biliyorum-çünkü benim için

Kutsal yüceliklerden gelen ölüm

Aldatıcı hiçbir şeyin olmadığı yerden,

Aralık bıraktı demirden kapısını.

Ve senin göremeyeceğin, gerçeğin ışıkları

Sonsuzluğun içinde parlamakta-

İnanıyorum ki İblis tuzak kurmuş

Gececeği tüm yollara insanın-

Aksi halde nasıl, kutsal korulukta

Bırakırdım tanrı-aşkı,

Hiç kirletilmemiş sunuların buhuruyla

Her gün karlı kanatlarını kokulandıran,

Ve güzelim çardakları yukarda

Göğün kafesli ışıklarıyla bölünmüş,

Ne bir toz zerresi ne de bir küçük sinek

Kaçabilir onun kartal gözlerinin yıldırımından-
Öyleyken, nasıl sürünüp geçti Hırs,
Görünmeden oradaki şöenlerin arasından
Ta ki cesaret bulana dek,
Aşkın bukleleri arasında gülüp oynadı.

Şarkı

Gelin olduğun gün gördüm seni-
Alevli bir pembelik yüzüne indiğinde
Mutlulukla sarılmıştın, öyleyken
Tümnden aşka kesilmişti dünya önünde.

Ve senin gözlerinde tutuşan ışık
(artık her ne idiyse)
Güzellik diye gördüğüydü
Sızlayan gözlerimin yeryüzünde.

O pembelik, kızlık utancı belki-
Geçip gider öyleyse-
Ama hâlâ harlı bir ateş, öyleyken
Tutuşturdu, yazık, o adamın göğsünde.

O, gelin olduğun gün seni gören,
Hani şu derin pembelik yüzüne çöktüğünde
Mutlulukla sarılmıştın, öyleyken
Tümnden aşka kesilmişti dünya önünde.

Rüyalar

Ah, sürüp giden bir rüyaydı gençliğim
Ve ruhum uyanmazdı
Sabahı getirene dek
Sonsuzluğun bir ışığı.
Evet, ümitsizce kederli de olsa
Doğduğundan beri yüreği
Bir tutku karmaşası olan kişi
İçin, uyanıklığın soğuk gerçeğinden
Daha iyidir bu uzun rüya.
Ama hiç bitmeyecekse-delikanlılığımda
Bana olduğu gibi-olacaksa,
Delilik olurdu daha yüce bir göğü ummak
Ben tadını çıkardım çünkü parlak güneşin yaz gününde,
Rüyaları içinde canlı ışığın ve güzelliğin.
Yüreğimi bırakmıştım düş gücünün iklimine,
Kendi evimden ayrı, düşüncemin varlıklarıyla birlikte
Yalnızca bir kez-yalnızca bir keresinde-
Bellegimden silinmez o çılgin saat
Bir güç ya da büyü bağlamıştı beni,
Ya o soğuk yeldi gece üstümden esip
Ruhuma damgasını basan
Ya da ay, uzaktaki yıldızlar

Uykumun üzerinde soğuk soğuk parlamıştı.
-ya da yıldızlar-artık her ne idiyse-
O gece yeli gibiydi bu düş-bırak gitsin öyleyse.

Bir rüyada bile olsa mutluydum.
Mutluydum ve sevmekteydim düşleri:
Düşleri, diri renkleriyle yaşamı boyayan,
O sisli-puslu, uçucu savaşı gibi

Benzerliğin gerçeklikle,
Aşktan ve cennetten-
Taze umudun en güneşli saatinde bildiği-
-bizim olan her şeyden-daha güzel
şeyler getiren çılgın gözlerimize-

Ölülerin Ruhları

I

Karanlık düşünceleri içinde, gri mezar taşının
 Ruhun, yapayalnız bulacak kendisini
 Bir tek kişi bile kalabalıktan
 İzlemeyecek senin, gizlilik saatini

II

Ses çıkarma o ıssızlıkta
 Bir yalnızlık değil bu-
 Çünkü, yaşamda önün sıra
 Duran ölülerin ruhları
 Ölümde de yine çevreni alır-ve onların
 İstekleri gölgeler seni-ses çıkarma.

III

Kaşların çatacak gece, berrak da olsa
 Ve yıldızlar gökteki tahtlarından

Işıklarıyla, ölümlülere verilen umut gibi
Bakmayacaklar aşağıya.

Halbuki, pırıltısız kıpkırmızı gözleri
Sonsuza dek tenine yapışacak,
Bir ateş ve humma gibi
Görünecek, bıkkın ruhuna.

IV

Kovamayacağın düşüncelerin sırasındır.
Sırasındır asla yitmeyen görüntülerin
Artık ruhunu bırakmazlar-çiğ
Damlası gibi çimendeki.

V

Meltem sessiz-Tanrının soluğu
Ve tepenin üstündeki pus
Gölgeli-gölgeli ama kırılmamış
Bir simge ve belirti.
Nasıl asılıyor ağaçların üstünde
Gizemliliklerin bir gizemi.

Akşam Yıldızı

Yaz ortasındaydı

Ve geceyarısı,

Ve yıldızlar yörüngelerinde

Ölgün ölgün pırıldarken,

Daha parlak ışığında

Kendisi göklerde

Köle gezegenlerin arasında,

Işığı dalgalarda olan soğuk ayın.

Soğuk tebessümüne dikmişim gözlerimi

Fazlasıyla-fazlasıyla soğuktu benim için.

Derken kaçak bir bulut,

Geçti örtü niyetine,

Ve ben sana döndüm,

Mağrur akşam yıldızı.

Senin ışığın daha değerlidir benim için.

Çünkü yüreğime mutluluk verir

Göklerdeki gururun geceleri,

Ve daha çok beğenirim

O alçaktaki daha soğuk ışıktan

Senin uzaklardaki ateşini.

Bir Düşün İçinde Bir Düş

Alnına konsun bu öpüş!
Ve, şimdi senden ayrılırken,
İtiraf edeyim ki-
Günlerimi bir düş
Sayarken yanılmıyorsun;
Ama, Umut gitmişse uzaklara
Bir gece ya da bir gün
Bir görüntüde ya da bir şeyde olmaksızın
Fark eder mi bu yüzden?
Bütün gördüğümüz ve göründüğümüz
Yalnızca bir düşün içinde bir düş.

Kırılan dalgaların dövdüğü bir kıyının
Haykırıışları içinde duruyorum:
Ve altın kum taneleri
Tutuyorum avucumda-
Ne kadar az! Ama nasıl da
Süzülüyorlar parmaklarımın arasından derinlere
Ben ağlarken-ben ağlarken!
Ah Tanrım! Daha sıkı
Tutamaz mıyım onları?

Ah Tanrım! Tekini bile kurtaramaz mıyım acımasız
dalgadan?

Bir düşün içinde bir düş mü

Bütün gördüğümüz ve göründüğümüz?

Kıtalar

Ne kadar sık unuturuz, yalnız başımıza
Bakarken evrensel tahtına doğanın, hayranlıkla;
Ormanlarını-kırlarını-dağlarını
Verdiği güçlü karşılığı aklımıza!

I

Gençlikte birini tanıdım, Dünyanın
Gizlice söyleştiği-birlikteydiler çünkü
Gün ışığında, ve o doğduğundan beri
Güzelliğin içinde; yıldızlar ve
Güneş buluşturmuştu şevkle
Titreyen yaşam meşalesini.
Bu yüzden tutkulu bir ışık edinmişti,
-böylesi uygundu ruhuna-
Ve bu ruh bilmiyordu-kendi
şevk saatinde onu etkileyen neydi.

II

Belki de ayışığıdır, yukarılardan eğilip

Zihnimi hummaya veren.

Ama ancak yarı yarıya

İnanırım o vahşi ışığın, eski bilgilerin

Söylediğinden çok güç taşıdığına.

Ya da bir düşünce, cisimsiz bir öz olmasın başka bir şey
değil,

Hızlandıran bir büyüyle üstümüzden geçen.

Şebnemlerin gece vakti

Geçtiği gibi yaz çimenlerinin üzerinden.

III

Ne zaman-açılan göziün sevilene

Gözyaşının gözkapağına yönelmesi gibi,

Üstümüzden geçecek, kayıtsızca uyumuş olan?

Gerek yok bizden saklı olmasına yaşamda.

Bilinmeli-çünkü önümüzde yatar her saat

Zaten ancak o zaman

Kopan bir arp teli gibi tuhaf bir sesle

Uyandırır bizi-Bu bir simge ve belirti.

IV

Öbür dünyalarda, Tanrımızın
Bazılarına güzellikle verdiği-vereceği,
Aksi halde yaşamı ve cenneti
Yüreklerindeki tutkuyla yitirecek olanlara.
Ve ruhun üstten alan tonuyla,
İnançla değilse bile dindarlıkla savaşıyor,
Ümitsiz bir gücün tahtını yıktığı ve
Kendi derin duygularını giyen taş niyetine.

Bir Düş

Görüntüleri arasında karanlık gecenin
Yitirilmiş sevincin düşünüyordum.
Ama kalbimi kırarak beni uyandırdı
Görüntüsü yaşamın ve ışığın.

Ah! Düş olmayan bir şey var mıdır gündüzleyin
Gözlerinde geçmişten gelen bir ışıkla
Çevresine bakan kişi için?

O kutlu düş-o kutlu düş,
Bütün dünya kınarken
Tatlı bir ışık gibi neşelendirdi beni
Yalnız bir ruha yol gösteren.

Ne olmuş geceleyin ve fırtınada
Titriyorsa yükseklerdeki ışık?
Daha berrak bir şey var mıdır
Gündüz parlayan yıldızından, gerçeğin!

“En Mutlu Gün, En Mutlu Saat”

En mutlu gün en mutlu saat
Kurumuş körelmiş yüreğimin bildiği,
En büyük umutları gücün ve gururun
Hissettiğim, geçip gitti.

Güç mü dedim? Evet öyle düşünmüştüm
Ama yazık! Çoktan yitip gitti hepsi
Gençliğimin hayalleri-
Ama boşver şimdi.

Ya gurur, ne yapacağım senle şimdi
Sakin ol ruhum!
Belki bir diğer baş devralır
Üzerime döktüğün zehri.

En mutlu gün-en mutlu saat
Gözlerimin gördüğü göreceği,
En parlak ışıltısı gücün ve gururun
Hissettiğim:
Ama o zaman çektiğim acıyla
Gücün ve gururun umudunu verselerdi,
Yaşamazdım o parlak saati tekrar

Çünkü onun kanatlarındaydı kara alayım
Ve çırtıkça-bir öz dökülüyordu
Öldürmeye yeterli
Onu bilen bir ruhu.

Göl:.....'ye

Bu yaban dünyada bir köşe vardı
Gençliğimin baharında gittiğim,
Kara kayalarla sarılmış ve
Yüksek çamların kuleleriyle çevrilmiş-
Öylesine güzeldi ki yalnızlığı
Vahşi bir gölün, onu daha az sevemezdim.

Ama kara kefenini serdiğinde gece üzerine
Her şeye serdiği gibi,
Ve gizemli rüzgâr
Ahenkle mırıldanarak gittiğinde,
O zaman-ah o zaman-uyanırdım
İssız gölün dehşetine.

Ama korku değildi
İnsanı titreten bir zevkti bu dehşet-
Öyle bir duygu ki ne madenler, mücevherler
Ne de-hatta senin aşkın
Kandırabilirdi anlatmaya beni-

O zehirli dalgadaydı ölüm
Bir mezarla çukurunda-
Yalnız imgelemi böyle teselli bulan,
Kimsesiz ruhu bu karanlık gölden
Bir Aden yaratan, O'nun için

Sone: Bilim'e

Bilim! Eski çağların kızı!

Her şeyi değıştiresin gözleyen bakışınla,
Neden avlarsın ozanın yüreğini böyle

Ey kanatlı donuk gerçeklikler olan, Akbaba?
Nasıl sevsin ki seni ya da seni nasıl bilge saysın

Bırakmıyorsun onu, korkusuz bir kanatla
Süzülse de mücevherli göklerde, hazineler aramaya?

Diana'yı alaşağı etmedin mi arabasından
Ve orman perilerini sürmedin mi ormandan

Daha mutlu bir yıldızda barınak aramaya?
Su perilerini ayırmadın mı ırmaktan

Yeşil çimenlerden küçük cinleri

Ve yaz düşünüy benden, Tamarind ağacının altında?

Âraf

Birinci Bölüm

Ah, Dünyevi hiçbir şey, güzelliğin gözündeki
 (Çiçeklerden yansıyan) ışıktan gayrı,
 O bahçelerdeki gibi, günün
 Çerkezistan'ın mücevherlerinden fışkırdığı-
 Ah, Dünyevi hiçbir şey ormandaki dereceğin
 Melodisindeki titreyiştten gayrı-
 Ya da (tutkulu yüreğin müziği)
 Öylesine sessizce giden sevincin sesinden
 Ki, deniz kabuğunun uğultusu gibi,
 Sürüp gider orda yankısı-
 Ah hiçbir şey artıklarımızdan-
 Ama güzellik tümüyle-çiçekler tümüyle
 Aşkımızı dinleyen ve donatan bahçe köşklerimizi-
 O otellerdeki dünyayı süsler, ötelerdeki-
 O gezginci yıldızı.

Hoş bir zamandı Nesace için-çünkü
 Altın göğün üzerinde salınıyordu,
 Dört parlak güneşin yanında dünyası,
 -geçici bir dinlenme-

Bir daha az ölenin cölünde

Uzakta-uzakta zincirinden kurtulmuş ruhun-
 Üzerinde bir imparatorluk ihtişamıyla
 Yuvarlanan ışıık denizinin ortasında-
 Az bulunur bir ruh ancak (öylesine yoğun dalgalar)
 Varabilir kaderindeki doruğa-
 Uzaklardaki gezegenlere giderdi O, zaman zaman,
 Ve sonraları bizimkine, tanrının kayırdığı-
 Ama şimdi, demir atmış bir ülkenin hükümdarı,
 Dümeni bırakıp-bir yana atıyor esasını
 Ve tütsülerin, yüce ilahilerin arasında,
 Dört kat ışııkla yıkıyor o melek uzuvlarını

Şimdi en mutlu olan ve en hoş şu güzel yeryüzünde
 Fıskırdığı yerde güzellik düşüncesinin
 (Achaian tepelerinde parlayıp yerleşene dek, uzaklarda,
 İnciler arasında kadın saçları gibi
 Ürkmüş yıldızlardan düşerek çelenklerle),
 Sonsuzluğa baktı O-ve diz çöktü.
 Kendi dünyasının simgeleriyle-
 Başka güzelliklerce gölgelenmeden ışııkta parlayan-
 Yalnızca güzelliğin içinde,
 Gök kubbeleri için çevresinde zengin bulutlarla-
 Öyle bir çelenk ki tüm yıldızsı görüntüleri
 İkizleyen çevresinde ve
 Opalsi havayı bağlayan renklerle.

Aceleyle diz çöktü, bir çiçek yatağının üstüne,
 Güzel Capo Deucato'da başveren zambaklar gibi
 İstekle fışkırmış eğilmek için
 Bir ölümlüye gönül veren-ve
 Bu yüzden ölenin, uçup giden
 -derin gurur-ayak izlerinin üstüne.
 Genç Arılarla tomurcuklanan Sephalica,
 Mor gövdesini kaldırdı dizlerine doğru:
 Ve adı yanlış Trabzon mücevher çiçeği-
 En yüce yıldızlarda oturan-oradaki
 Diğer tüm güzellikleri utandırmıştı.
 Deli-ballı çiğdemi damlıyordu gökten,
 (masal içkisi kafirlerin bildiği)
 Bağışlanmayan'ın bahçelerine, Trabzon'daki,
 Ve bir güneş çiçeğinin üstüne
 Yukardaki gibi, bu saate dek
 Kıvrandırıp duran arıyı
 Alışılmadık bir gündüz düşü ve delilikle:
 Göklerde ve göğün çevresinde, o,
 Peri bitkisinin yaprağı ve çiçeği
 Eğleşir avuntusuz bir kederle-keder ki boynunu büker
 onun,
 Pişmanlık sancılarıysa, çoktan uçup gitti,
 Ak göğsünü verip mis kokulu havaya,
 Daha güzel ve iffetli, tıpkı suçlu güzellik gibi:
 Nyctanthes de öyle, çok kadar kutsal

Kokulandırmaktan çekinir geceyi:
 Ve Clytia, güneşler arasında düşünürken
 Hırçın damlalar koşar yapraklarından aşağıya:
 Ve o gözü yükseklerde çiçek,
 Yeryüzünde bitip -nadiren-orda ölen
 Saçardı kokusunu bir kralın bahçesinden,
 Hoş kokulu yüreğini döküp, göklerde uçmaya:
 Ve Valisnerian Lotusu akıp gitti
 Rhone'un suları ile boğuşarak:
 Ve senin en güzel mor parfümün-Zante
 Isola d'oro-Fior di Levante
 Ve Nelumbo tomurcuğu, kutsal nehrin aşağılarına
 Yüzen Hint Eros'uyla birlikte-
 Güzel çiçekler ve periler. Onların işi kokularla taşımak
 Tanrıçanın şarkılarını göklere:

“Ey ruh, Göğün derinliğinde
 Müthiş Olan'la Hoş'un,
 Güzellikte yarıştıkları yerde
 Oturan, mavi hattın ötesinde,
 Yıldızın sınırı ki
 Dönmüştü senin
 Sınır taşıını ve seddini gördüğünde-
 O sınırdan geçer kuyruklu yıldızlar,
 Gururdan ve tahtlarından olmuş

Ateş taşıyıcıları olarak,

(Kızıl ateşini kendi yüreklerinin)

Sonsuza dek köle gibi çalışsınlar diye
Azalmayan bir hız

Ve dinmeyen bir acıyla-

Kim yaşar sonsuzlukta

-ki biz biliriz, hissederiz-

Ama hangi ruh açıklayacak

Bu kimin başının gölgesidir?

Habercin Nesace'nin bildiği varlıklar, gerçi

Senin sonsuzluğunun

Kendilerine göre hayalini kurdular-

Ah, Tanrım. Yerine gelir senin istediğin.

Yükseklere çıkmıştı o yıldız

Fırtınalar arasında

Ama Nesace sürmüştü onu

Senin alevli gözlerinin katında;

Ve burada, sana düşüncede

Yalnızca düşüncede çıkıp

imparatorluğuna,

Bir yer edinebilir tahtında-

Kanatlı imgelemle verilmiştir,

Benim elçiliğim,

Ta ki göklerin çevresinde

Gizlilik bilgi olanaca."

O zaman durup-alev alev yanan yanaklarını
 Utançla zambakların arasına gömdü,
 Bir korunak aradı O'nun gözlerinin gücünden;
 Yıldızlar ürkerdi Tanrıdan çünkü.
 Kımıldamadı-nefes almadı-Çünkü bir ses vardı
 Durgun havayı heybetle saran.
 Dikkat kesilen kulakta, sessizliğin bir sesi
 Ki "gezegenlerin müziği" der hayalci şairler.
 Bir sözler dünyasıdır bizimki:
 Huzura "sessizlik" deriz-sözlerin en yetersizi.
 Bütün doğa konuşur, hatta ideal varlıklar
 gölge sesleri çıkarır düşsel kanatlarından-
 Ama ah. Gerçekten değil Tanrının ebedi sesi,
 Yükseklerden ve kızıl kanatlar solarken gökte.

"Ne olmuş, görünmez çemberlerde koşturan,
 Küçük bir sistemin dünyalarında, bir tek güneşe bağlı-
 Aşkım bir delilikse ve kalabalık dehşetlerimi
 Gökürültüsü fırtına ve deprem ve
 Okyanusun hiddeti sayıyorsa-
 (Ah benim daha öfkeli yolumda beni geçecekler mi?)
 Ne olmuş, bir tek güneşi olan dünyalarda
 Onlar koşarken zamanın kumları siliniyorsa,
 Benim ihtişamım sana verilendedir,
 Sırlarımı yüksek göklerde taşımaya.
 Kimseyi bırakma camdan evine ve uç uzaklara,

Ateş sinekleri gibi Sicilya gecesinde
 Kanat çırp başka dünyalara, başka bir ışığa
 Bütün topluluğunla, aylı göğün karşısında-
 Açığa vur elçiliğinin gizlerini,
 Göz kırpan mağrur kuyruklu yıldızlara,
 Ve böylece bir set ol, bir parmaklık yüreklerde
 Yıldızlar düşmesin diye insanın suçuyla.”

Doğruldu o kız sarı gecede,
 Tek ayın parladığı kutlu gece-Yeryüzünde
 Bir inanca adanırız biz-ve tapınırız bir aya-
 Genç Güzellik'in doğduğu yerde yok başkası.
 Erken saatlerde yükseldiği gibi sarı yıldızın
 Yükseldi o kız tapınağından çiçeklerin.
 Parlak dağın ve loş düzlüğün üzerinden geçirdi
 Yolunu-ama bırakmadı Therasaeen saltanatını.

İkinci Bölüm

Yüksek bir dağın sırlanmış zirvesinde-
 Uçsuz bucaksız otlaktan yatağında uzanan mahmur
 çobanın,
 Ağır göz kapaklarını kaldırıp,
 “Bağışlanma umudunu” mırıldanarak baktığı gibi
 Ayın göklerdeki küçülüşüne-

Uzakta, gün ışıklı eterin içinde, o gül renkli zirveye,
Batan güneşin ışığını yakalayıp, akşam üzeri-
Güzel, tuhaf bir ışıkla geceleyin dans ederken ay-
Böylesine yükseklerde,
Havaya yaslanmış dev sütunların üzerinde,
O çifte gülümseme, Perian mermerinden yansıyan
Çok aşağılarda kırılan dalgaların üzerinde,
Besleyip gözermişti o genç dağı ininde.
Kayan yıldızların döşediği kaldırımları,
Abanoz gecede düşerlerken,
Göğün malikanelerini süsleyip,
Kendi kefen örtülerini gümüşleyerek, ölümleriyle.
Bir kubbe göklere ışıkla bağlanmış,
Bir taç gibi otururdu bu sütunların üzerine-
Yukardaki mor göklere bakardı,
Yuvarlak bir elmasın, orda, bir penceresi,
Ve tanrının ışıkları çarpmıştı
O meteor zincirini ve
Bütün güzellikleri iki kez kutsamıştı.
Sayılmazsa o istekli ruhların,
İmparatorlukla o halka arasında,
Karanlık kanatlarını çırpıtları.
Ama sütunların üzerindeki Seraph'ların gözleri,
Bu dünyanın karanlığını görmüştü-gri-yeşil, ki,
Doğanın en sevdiği renk güzelliğin kabri için
Pusu kurmuş her köşedeki.

Ve bu mermer yuvadan dışarı bakan,
 Bütün Cherubim haykelleri,
 Yaşar görünürdü bulunduğu nişin gölgesinde-
 Böyle zengin bir dünyada Achaian heykelleri,
 Frizler Tadmor ve Persepolis'ten-
 Bılbac'ten ve Gomora'nın
 Sessiz kuyusundan-Ah, kurtulmak için
 Çok geç ama. Sana ulaştı dalga şimdi.

Bir yaz gecesinde eyleşmeyi sever Ses:
 Külrengi akşamın mırıltısını dinlemeyi, vaktiyle,
 Irak'ta vahşi yıldız-bakıcıların kulağına çalınan-
 Ve o adamın da işittiği
 Düşünerek uzak karanlıklara bakan,
 Ve yaklaşan bir bulut halinde görür karanlığı
 Onun görüntüsü-sesi değil midir
 En kolay hissedilen ve duyulan?

Ama, nedir o?-Gelen-ve kendisiyle
 Bir müziği getiren-kanat hışırtısı-
 Bir duruş-ve derken sürünüp geçen melodi,
 Ve Nesace salonlarında yeniden.

Yanakları alev alev ve aralanmış dudakları,
 Kabına sığmayan enerjisinden;
 Ve ince belini saran kuşak

Çözülmüş kalbinin atışından.
 Salonun ortasında durup soluk aldı, Zanthé.

Ve dinlenmek istedi, altın saçlarını
 Öpen ışığın altındaki her şey
 Pırıl pırıl parladı.

Genç çiçekler mutlu çiçeklere fısıldıyordu, müzikle
 o gece

Ve ağaçlar ağaçlara;
 Yıldızların aydınlattığı korularda ya da
 Ay ışıklı vadilerde;
 Müzik fışkırıyordu akarken çeşmeler,
 Ama sessizlik çökmüştü maddi şeylerin üzerine-
 Güzel çiçekler, parlak çağlayanlar ve melek kanatları-
 Ve ses yalnızca, kendisinden ruhun çıktığı,
 Kızların söylediği afsuna nakarat taşıyordu:

“Kâğıttan kurdelenin altında ya da mavi çanın
 Ya da düş görenden ay ışığını uzak tutan
 çiçekli dalın-

Pırıltılı varlıklar. Yarı kapalı gözlerle

Senin mucizenin göklerden

Çekip getirdiği yıldızları süzen,

Gölgeler arasında ışıyıp senin başına

İnene dek-tıpkı

Şimdi seni çağıran kızın gözleri gibi-

Kalk. Menekşe köşklerindeki düşlerinden

Bu yıldız-ışıklı saatlerdeki görevine,

Ve çiylere yüklü saç örgülerinden
 Silkele o öpüşlerin soluğunu.
 Onlar da ağırlaştırır
 (Ah, nasıl, sensiz, Aşk
 Melekler kutsanır?)-

Gerçek aşkın öpüşleri, sana ninni söy-
 leyen.

Kalk. Silk kanatlarından
 Seni engelleyen her şeyi:
 Gecenin çiyini ki-
 Ağırlaştırabilir uçuşunu;
 Ve aşk okşayışlarını-

Ah. Ayrı tut onları:
 Çünkü saç örgülerinden hafiftirler,
 Ama kurşun gibidirler yürekte.

Ligeia, Ligeia
 Güzelim.

En Haşin düşüncesi
 Müziğe dönüşenim,
 Ah, Senin isteğin mi
 Rüzgârlarda sıçramak?
 Ya da yalnız Albatros gibi,
 Kaprisli bir biçimde sessiz,
 Geceleyin görev başında,
 (O'nun gökte olması gibi)

Oralardaki uyumu zevkle gözlemek?

Ligeia, nerede olursan ol

Hiçbir büyü ayıramaz senden müziğini
Büyü dolu bir uykuyla bağladın birçok
Kişinin gözlerini.

Ama senin başında nöbet beklediğin
Müzikler yükselecek,

Çiçeklerin üzerine damlayan
Yağmurun sesi

Sağanağın ritmiyle dans eden
Büyüyen çimenlerin mırıltısı
Nesnelerin sesleri

(ama taklit edilirler, yazık).

Git öyleyse, canım
Uzaklara git

Ay ışığının altında uzanan
En temiz kaynaklara,

Yalnız göle, derin uykusunun
Düşlerinde, göğsünü süsleyen

Yıldız adalarına gülen
Vahşi çiçeklerin sürünüp,

Gölgelerini karıştırdığı,
Kıyısında kızlar uyuyan.

Bazıları serin gölgeyi bırakmıştı
Ve uyumuştur, arılarla

Uyandır onları kızım

Kırda ve çayırılıkta.

Git, uyurlarken soluğunu ver kulaklarına,

Duymak için uyudukları müziksel rakamı
yumuşakça,

Ne uyandırabilir böylesine çabuk,

Soğuk ayın altında uyutulmuş bir meleği

Hiçbir büyücülüğün uygulamayacağı gibi,

O ritmik sayı, ona ninni söylerken?

Uçan ruhlar ve melekler,

Bin tane Seraph, mahmur uçuşlarıyla havalanan,

Taze düşleri fırlatan gök katından

Seraph'lar "Bilgi"den başka her şeyin içinde,

O keskin ışık, senin sınırlarından düşüp yansıyan,

Uzak dur ölüm. Gelip tanrının gözünden o yıldızın
üzerine:

Tatlıydı o hata-ama daha tatlı ölüm-

Tatlıydı o hata-bilimin soluğu bile

Bizimle puslandırır sevincimizin aynasını-

Samyeliydi onlar için, yok eden-

Nedir ki onlara bildiren, ki gerçek sahteliktir,

Ya da mutluluk keder?

Tatlıydı ölümleri-onlar için hoştu ölüm

Son heyecanıyla doygun ömürlerinin-

Ölümsüzlük yok o ölümün ötesinde,

Yalnızca uyku-var oluş yok,
 Ve orda ah yorgun ruhum orta olsa-
 Uzak göğün sonsuzluğundan-ama
 Cehennemden de ne kadar uzak

Hangi suçlu ruhlar çalı gölgelerin
 Ürpertici çağrısını duymayan ilahinin?
 İki kişi yalnızca: Onlar düştü.
 Çünkü gökten lütuf inmez,
 Kendi yürek çarpıntılarında başkasını duymayanlara.
 Bir melek-kız ve onun Seraph sevgilisi,
 Ah, nerede (arayabilirsiniz geniş gökleri)
 Duyulmuş aşk, o kör göreve yakın-
 Kılavuzsuz aşk düşmüştü-gözyaşları arasında acının

Önemli bir ruhtu düşen:
 Yosun mantolu kuyuların başında gezen,
 Işıklara bakan pırıldayan yukardaki,
 Ay ışığında aşk hayallerine dalan:
 Şaşmaya gerek yok, göz gibidir çünkü her yıldız orda,
 Ve öylesine tatlı bakar ki güzelliğin saçlarına,
 Ve onlar ve yosunlu pınarlar kutludur,
 Onun aşka düşmüş yüreğine ve kederine.
 Gece (bir keder gecesi idi onun için)
 Bir dağ uçurumunda buldu Genç Angelo'yu,
 Uçarak eğilip göğe doğru,

Ve aşığıdaki yıldızlı dünyalara
 Bağırırken oturdu oraya aşkıyla.
 Kara gözlerini çevirdi gökkubbesine kartal bakışıyla
 Onun üzerine çevirdi bakışını derken-ama
 Dünyaya baktı durdu bir yandan da.

“lanthe, canım, bak. Nasıl soluk şu ışık
 Ne kadar hoş böylesine uzaklara bakmak.
 Böyle görünmemişti o sonbahar akşamı
 Bıraktım onun görkemli salonlarını-ne de ayrıldığım için
 üzüldüm.

O akşam-o akşam-iyi anımsamam gerek
 Gün ışığı düşmüştü Lemnos'a, bir büyü
 Oturduğum arabesk oymalı yaldızlı salonlara,
 Ve kumaşla kaplı duvarlara
 Ve göz kapaklarının üzerine-Ey ağır ışık
 Nasıl da uykuyla ağırlaştırdı onları geceleyin
 Çiçeklerin üzerine önce ve pusun ve aşkın
 İranlı Sadi'yle Gülistan'a kaçtıkları:
 Ama ah o ışık-uyumuştum-ölüm, o sırada
 Duygularımı uyuşturmuştu o güzel adacıkta.
 Öylesine usulca ki tek bir tüy bile
 Bozmadı o uykuyu-ya da bildi orada olduğunu.

En son dolaştığım köşesi yeryüzünün,
 Parthenon denilen mağrur bir tapınaktı.

Senin kor kesilmiş göğsünün atışından
 Bile daha çok güzellik, onun sütunlu
 Duvarlarının çevresine toplanmıştı.
 Ve kanatlarım geçmiş zamanı geride bırakınca
 Kartalların yuvasından uçtuğu gibi
 Oradan fırlayıp uçtum ve
 Bir saat içinde geride bıraktım yılları.
 Onun gökteki sınırlarının üstünde
 Yeryüzü bahçesinin yarısı veriliyordu.
 Bir harita gibi açılıp gözlerinin önüne
 Çölün terkedilmiş kentleri de.
 Ilanthe, güzellik o zaman erişti bana
 Ve yeniden insan olmayı ancak yarı yarıya istedim.”

“Angelo, niye onlardan olasin ki?
 Daha parlak bir mekân burda senin için
 Ve daha yeşil alanlar yukardaki dünyada
 Ve kadın güzelliği-ve tutkulu aşk.”

“Ama dinle lanthe, o yumuşak hava
 Bozduğunda, benim bayrak açmış ruhumun
 Sıçrayışından belki de aklım karıştı-
 Ama öylesine geç bıraktığım dünya bir kaosa düşmüştü
 Fırlayıp yerinden kanatlarla, yuvarlanmıştı
 Bir alev gibi öfkeli göğün karşısında.
 Bana öyle geldi ki, tatlım, o zaman bıraktım havada
 savrılmayı

Ve düştüm-yükseldiğim kadar hızlı değil
 Ama sallantılı, aşağı inen bir hareketiyle ışığın,
 Tunçtan ışıklarla bu altın yıldızın üstüne.
 Çok tutmamıştı düşme sürem çünkü en yakın
 Olan yıldız seninkiydi bizimkine.
 Müthiş yıldız. Bir eğlenti gecesinin ortasında gibi
 Kızıl bir Daedalion çekingen yeryüzünde.”

“Geldik-ve senin gezegenine de-ama
 Bize kalmamıştı hanımımızın çağrısını tartışmak
 Geldik, aşkım, etraftan, yukardan, aşağıdan
 Neşeli ateş böceği gibi gecede gidip geldik.
 Ne de sebebini sorduk bir meleğin boyun eğişinden başka
 Onun bize bağışladığı, tanrının bağışladığı gibi ona.

Ama, Angelo, senin boz renkli zamanın
 Asla açmadı güzel kanatlarını daha güzel bir dünyaya,
 Gölgeiydi küçük diski ve yalnızca meleklerin gözleri
 Göklerdeki hayali görebilirdi.
 Araf ilk kez öğrendiğinde yönünün başaşağı
 Yıldızlı denizin üstüne olduğunu-
 Ama ihtişamı büyüdükçe gökte
 Kor kesilmiş güzelliğin göğsünün, bakışlar altında olması
 gibi.

Durduk önünde insanlığın kalıtının
 Ve yıldızın titredi-titrediği gibi güzelliğin
 Böylece, konuşurken âşıklar zaman geçti

Gece eridi, eridi ve sabahı getirmedi.

Düştüler: Çünkü gökten lütuf inmez

Kendi yüreklerinin çırpıntısından

Başkasını duymayana.

Romans

Boyun kırıp şarkı söylemeyi sever, Romans
 Uykulu başı ve örtük kanatlarıyla,
 Salınırlarken aşağıdaki loş gölde
 Yeşil yaprakların arasında.
 O yabanıl ormanda yatarken ben
 Bilgiç bakışlı bir çocuk,
 Renkli bir muhabbet kuşu-tanidik bir kuş
 Öğretmişti bana 'abece'yi
 İlk sözümü söylemeyi, peltekçe.

Şimdileri ezeli Akbaba yılları
 Gürleyerek geçerken yükseklerde
 Karmaşayla göğü sarsarken,
 Vaktim yok huzursuz göğe
 Bakıp aylaklığa.
 Ve daha sakın kanatlarla
 Ruhuma indiğinde bir saat-
 Kısa bir zamanı lir ve şiirle
 Geçirmeye-yasak şeyler!
 Suçlu hissedirdi kendisini yüreğim
 Çalgıların telleriyle titremedikçe.

.....'ye

Bahçe köşklerinde gördüğüm

En avare ötücü kuşlardır dudaklar, düşlerdeki,
Ve senin dudaklarından doğan sözlerin melodisi

Gözlerin, yüreğin cennetinde kutsanan

Sonra kederle düşen

Hüzünlü zihnimin üzerine

Ah Tanrım! Tabut örtüsüne düşen yıldız ışığı gibi.

Yüreğin-senin yüreğin-Uyanıp iç çekerim

Ve uyurum rüyalara gerçeğin gününe dek

Değersiz süsleri alabilen altının-

Asla satın alamayacağı.

..... Nehri'ne

Güzel nehir! Parlak, temiz

Billursu akışıyla gezginci sularının

Işıyan güzelliğin simgesisin sen-gizlenmemiş yüreğin-

Sanatın oyuncaklı karmaşası

Yaşlı Alberto'nun kızında

Ama ne zaman dalgaların içinde görünse O

Parlayıp titreyerek,

Ona tapınan birine benzer,

Evet, o zaman bu ırmakların en güzeli

Çünkü o adamın yüreğinin derinliğinde

Senin sularında olduğu gibi

Onun görüntüsü yatar.

O adamın yüreğinde;

Onun ruha bakan

Gözlerinin ışıltısıyla titreyen.

.....'ye

Aldırmıyorum, bu dünyada payımın

-Dünyadan az bir hisseyle-

Aşk yılları olmasına, unutilan,

Bir dakikanın nefretinde.

Ağlamıyorum terkedilmişler, güzelim,

Benden mutludur diye

Ama sen üzüliyorsun diye

Kaderime bir yolcu olan benim.

Peri Ülkesi

Karanlık vadiler-ve gölgeli seller
 Ve bulutsu görünümlü ormanlar,
 Biçimler keşfedemediğimiz,
 Üzerlerine damlalar düştüğünden.
 Mumdan kocaman aylar solup eridi orda
 Yeniden-yeniden-yeniden
 Gecenin her anında
 Durmaksızın değişen yerler-
 Ve yıldız ışığını söndürürler
 Solgun yüzlerinden gelen solukla,
 Ay saatiyle on iki civarında
 Birisi daha saydam öbürlerinden
 (deneyerek en iyisi diye buldukları)
 Aşağıya iner-aşağıya-aşağıya
 Ortası bir dağ doruğunun tacında,
 Geniş çevresi damlalarla
 Köylerin, salonların üzerine düşen
 Olabilecek her türlü yerin
 Tuhaf ormanların-denizin
 Uçan perilerin-uykulu her şeyin üzerine
 Düşüp onları tam bir ışık labirentine gömen.
 Ve sonra-nasıl derin, oh derindir

Tutkulu uyuyuşları.
Sabahleyin yükselirler
Ve ay ışıklı esvapları
Yükseliyor göklerde,
Fırtınalarla savrulurken
-hemen sonra herhangi bir şey-
Ya da sarı bir albatros gibi.
Bir daha kullanılmazlar o ayı
Daha önceki aynı iş için
Yani, çadır diye--
Ki israftır bana göre
Üstelik atomları
Bir sağanağa ayrışır,
Göğü arayıp yeniden yere inen kelebeklerin
(asla tatmin olmayan şeyler)
Bir örneğini getirdikleri
Titreyen kanatlarının üstünde.

Helen'e

Helen, senin adın

Eskinin Nicean yelkenlileri gibidir, benim için
 Usulca, kokulu denizin üzerinden
 O yol yorgunu gezgini taşır
 Kıyısına kendi memleketinin

Gezmeyi özler yapayalnız denizlerin üstünde
 Yunanlı yüziün, sümbül saçların
 Senin havaların getirmişti beni eve
 Yunanistan görkemine ve
 Roma yüceliğine.

İşte, oradaki pırıltılı pencere nişinde
 Nasıl da bir heykel gibi, görürüm dineldiğini
 Ah, Pysche, kutlu topraklar olan bölgelerden
 Akik lamba elinde.

İsrafil

“Ve yüreğinin telleri bir Lut olan Ve Allah'ın mahlukatı içinde En tatlı sese sahip olan Melek İsrafil” -Kur'an¹

“Yüreğinin telleri bir Lut olan”

Bir ruh oturur gökte,

Şarkı söyleyemez, böylesine tutkuyla,

Melek İsrafil gibi, kimse.

Ve başdöndüren yıldızlar (söylence böyle diyor)

Kesip ilahilerini, hepsi suskun,

Yönelirler, onun sesinin büyüüne.

Aşkla kızarıırken

Zirvedeki sevdalı ay

Yukarlarda sendeleyeyen

Kızıl Levin göklerde,

Durup dinler,

Yedi hızlı Pleiadla, birlikte.

Ve derler ki (O yıldızlar konusu

Ve dinleyen diğer şeyler)

O lirden gelir, İsrafil'in ateşi,

Başına geçip şarkı söylediği,

Titreyen, canlı tellerinden,
Bu, olağandışı kırılganların.

Ama meleklerin yürüdüğü göklerde
Derin düşüncelerin bir ödev olduğu
Yetişkin bir Tanrı olduğu aşkın
Huri bakışlarının güzellikle dolduğu
Bir yıldızda tapındığımız.

Hatalı değilsin, İsrafil bu yüzden
Hor gören tutkusuz bir şarkıyı,
Sana aittir defneler,
Uzun ve neşeli bir ömür sür,
En iyi ozan, en bilge çünkü.

Yukardaki esrimeler
Senin ateşli ölçülerine uyan,
Ateşiyle senin Lutunun
Senin hüznün, zevkin, aşkın, nefretin,
Nedeni var, yıldızların suskunluğunun.

Evet, gökler senin, ama bu,
Bir acılar ve sevinçler dünyasıdır
Çiçeklerimiz yalnızca çiçektir
Ve senin eşsiz mutluluğunun gölgesi
Gün ışıgımız bizim.

Otursaydım İsrafil'in olduğu yerde,
Ve o yerimde benim,
Öylesine tutkuyla söyleyemezdi
Ölümlü bir melodiye,
Bundan daha cesur bir ton
Yükselirken benim lirimden gökte.

1 Poe'nun Kur'an'dan yaptığı bu alıntının orijinalini ve Türkçe karşılığını, hangi sûreden bir ayet olduğunu bütün çabalarımıza rağmen bulamadık. Ed.

Denizdeki Kent

İşte, Ölüm bir taht yükseltmiş kendisine,
Yapayalnız uzanan tuhaf bir kentte,
Karanlık diplerinde Batının,
İyinin ve kötünün, en iyiyle en kötünün,
Ebedi istirahatlerine çekildikleri yerde.
Sunaklar ve saraylar ve kuleler
(zaman yeniği titremeyen kuleler)
Benzemez orda bizim olan hiçbir şeye.
Unutulmuş alıp götüren rüzgârlarca,
Göğün altında isteksizce yatan
Kederli sular çevresinde.

Kutsal gökten ışık inmez
Bu kentin o uzun gecesine,
Ama pırıltılı denizden gelen ışık,
Kuleleri yalar sessizce.
Çatı tepelerini ısıtır uzak ve özgür,
Isıtır kral salonlarını, kubbeleri, kuleleri
Küçük tapınakları, Babilinkine benzeyen duvarları,
Çoktan unutulmuş taştan çiçekli
Sarmaşık heykelli loş bahçe köşklerini.
Çok, pek çok şahane sunakları,

Çelenkli frizlerinde
Menekşenin hercai ve asmayla karıştığı.

Göğün altında isteksizce yatan
Kederli sular çevresinde,
Öyle karışmış ki orda gölgeler ve kuleler
Asılı görünür havada hepsi.
Ölüm dev gibi bakarken aşağıya
Mağrur bir kuleden kentteki.
Açık tapınaklar ve mahmur mezarlar
Işıklı dalgalarla birlikte esner orda.
Ama ne zenginlikler her bur putun elmas gözünde yatan,
Ne mücevherlerle süslü ölümler
Kaldırır suları yatağından.
Tek bir dalgacık bükülmez çünkü, yazık.
Bu camdan yabancıllık boyunca.
Ne kabaran sular haber verir ki
Uzarlarda daha mutlu bir denizin üstündedir rüzgârlar,
Ne ima eder esintiler sessizliği,
Daha ürkütücü denizlerin
Üstündedir diye rüzgârlar.

Ama bak, bir kımıldı havada
Bir dalga--bir hareket var orada.
Sanki kuleler hafifçe batarak
İtmişti suyun yükselişini

Sanki tepelerine incecik gökte
Güçsüzce bir boşluk verilmiş gibi.
Daha kızıl dalgaların alevi şimdi.
Saatler soluyor ağır ve baygın
Ve, bu dünyanın ahları içinde değil,
Aşağıda, aşağıda bu kent kurulduğunda,
Cehennem bin tane tahttan yükselerek
Selam duracak ona.

Uyuyan

Haziran ayında geceyarısı,
Altın çeperinden karanlık
Islak bir afyon ruhu tüten
Gizemli ayın altındayım.
Ve damla damla düşüp yumuşakça
Sessiz tepesine dağın
Mahmur ve melodili uzanır,
Vadisinde dünyanın.
Biberiye boynunu büker
Mezarın üzerinde,
Zambak dalgalara biner
Sisi göğsüne sarıp.
Yıkıntı çözülüp gider dinlenmeye
Lethe gibi görünüp, bak, Göl
Sanki bilinçli bir uykuya dalar,
Dünyada uyanmamak üzere.
Bütün güzellikler uyur--işte bak
İrene'nin Kaderleriyle yattığı yerde.

Ey pırıltılı Lady, doğru mudur
Bu pencerenin geceye açıldığı?
Serseri yellerin ağaç tepelerinden

Pervazlardan gülerek atlaması,
 Bir büyücü güruhu gibi bedensiz yellerin
 Girip çıkmaları odana,
 Dalgalandırarak farbelayı,
 Düzensiz ve korkutucu.
 Üzerinde o işlemeli ve örtük kapağın
 Altında uyuyan ruhunun saklı yattığı
 Ki hayaletler gibi gölgeler
 Düşüp kalkar zeminin üstünde ve altında duvarın.
 Ah sevgili Lady, korkmuyor musun?
 Burada neden, neyin düşünüyürsün?
 Kuşkusuz uzak denizlerin üzerinden geldin
 Bu bahçe ağaçlarına bir mucizesin.
 Tuhaftır solukluğun, giysin tuhaftır,
 Tuhaftır hepsinden çok uzunluğu saç örgülerinin,
 Ve bütün bu ciddi sessizlik.

Uyuyor Lady, ah sürüp giden
 Uykusu dilerim derin de olsun,
 Gök onu kendi kutsallığında tutsun.
 Yeni bir kutsallık için değişti bu oda.
 Yeni bir keder için değişti bu yatak
 Tanrıdan dilerim,
 Açılmayan gözlerle yatsın ebediyen
 Solgun örtülü hayaletler yanından geçerken.

Uyuyor aşkım, ah uzayan
Uykusu dilerim derin de olsun
Yumuşak olsun çevrelerinde sürünen kurtlar.
Uzakta eski ve loş ormanın içinde
Onun için pencereler açılsın yüksek çatılarda,
Geriye çarpan karalık ve kanatlı panellerini
Zaferle, işlemeli tabut örtülerine doğru,
Ailesinin büyük cenaze törenlerinde,

Uzak ve yalnız bir mezar
Çocuklukta birçok taş savurduğu kapısına,
Bir mezar, ses veren kapsından
Tek bir yankı daha çıkartamayacağı asla,
Düşünmekten korkarak, zavallı günah çocuğu
Ölüydü diye o içerden inleyen.

Lenore

Ah kırıldı altın kâse-ruh uçtu ebediyen

Çalsın çanlar-aziz bir ruh yüzmekte

Stygian nehrinin üzerinden

Ve, Guy de Vere, yok mu gözyaşın-şimdi ağla ya da

Bir daha ağlama sakın.

Bak, oradaki katı ve kederli sedyede

Serilmiş yatar Lenore, senin aşkın.

Gel, mersiye okunsun-söylensin cenaze şarkısı

Bir ilahi öylesine genç ölmüş bu kraliçeler gibi ölü için,

“Zavallılar, serveti için sevdiğiniz onu ve

Nefret ettiniz ondan kibirinden ötürü

Ve hasta düştüğü zaman onu kutsadınız--ki öldü

Öyleyse nasıl okunacak tören--ağıt nasıl söylenecek

Sizin--kötü gözleriniz, sizin iftiracı diliniz tarafından

Ki, öylesine genç olan o masumu öldürdünüz.”

Peccavimus! Konuşma böyle, ama ulaştır

Bir sabbat şarkısını kederle, tanrıya ki

Ölü rahat eder belki de

Tatlı Lenore gitmişti önceden

Yanı sıra uçan ümitle

Bırakıp seni çılgınlığa
 Eşin olması gereken o sevgili çocuk için,
 Şimdi yere serilmiş o neşeli güzel için,
 Yaşam üstünde onun sarı saçlarının--ama gözlerinde
 değil,
 Hâlâ orada yaşam saçlarının üstünde ve ölüm üzerinde
 gözlerinin.

“Çekil--çekil-- Düşmanlardan dostlara açılır o öfkeli ruh
 Cehennemden, en üst gök katındaki bir malikaneye
 Ahlardan ve iniltiden, göğün kralının yanındaki altın
 taca

Çanlar çalmasın öyleyse, kutsal neşe içinde ruhu
 Lanetli yerden yükselen müziği duymasın diye,
 Ve ben--yüreğim rahat bu gece-- ağıt söylemeyeceğim
 Ama uçuracağım o meleği, eski bir şükran ilahisiyle.”

Tedirginlik Vadisi

Bir zamanlar, sessiz bir vadicik gülümsemişti,
 İnsanların yerleşmediği,
 Savaşlara gitmişlerdi, onlar,
 Yumuşak bakışlı yıldızlara güvenip, geceleyin,
 Koyu mavi kulelerinden gözetleyen
 Kızıl gün ışığının, gün boyu,
 Buğuları arasında tembelce yattığı çiçekleri.
 İtiraf eder şimdi her bir konuk,
 Üzgün vadinin tedirginliğini.
 Hiçbir şey devinimsiz değil burda
 Hiçbir şey, büyülu yalnızlığın üstünde
 Kuluçkaya yatan yeller dışında.
 Ah, rüzgâr irkiltmez şu çırpınan ağaçları,
 sisli Hebritlerin çevresinde
 Ürperen denizler gibi.
 Ah, rüzgâr sürmez şu bulutları
 Huzursuz gökte toplaşan.
 Güçlkle sabahtan akşama
 Menekşelerin üzerinde, pek çok insan gözünde yatan
 Zambakların dalgalanan
 Ve ağlayan adsız bir mezarın üzerinde.
 Salınırlar-rayihalı başlarından

Ebedi iğler düşer damlalarla,
Ağlarlar--zarif gövdelerinden
Dinmeyen yaşlar iner mücevherlerle.

Coliseum

Eski Roma'nın örneği,
 Gömülmüş güç ve tantana yüzyıllarınca
 Zamana bırakılmış yüce tefekkürün sandukası,
 Sonunda-sonunda-yakıcı
 Susuzluğun ve yorucu seferin günlerinden sonra
 (Sende yatan bilgi pınarlarının susuzluğu),
 Diz çöküyorum, değişmiş ve mütevazı bir adam
 Gölgelerinin arasında senin
 İçmek için ruhumda yüceliğini,
 Karanlığını ve ihtişamını.

Genişlik ve yaş. Ve eskinin anıları.
 Sessizlik. Ve bırakılmışlık. Ve karanlık gece.
 Seni şimdi duyuyorum-güçünde duyuyorum seni-
 Ey afsunlar daha keskin Judaeen kralının
 Gethsemane bahçelerinde öğrettiğinden.
 Ey büyüler daha güçlü dalgın Kalde'nin
 Sessiz yıldızlardan çektiğinden.

Burada, bir sütun düşer bir yiğidin düştüğü yerde.
 Burada, yapma kartalın altınla parıldadığı yerde,
 Bir gece nöbeti tutar gün yanığı yarasa.

Burada, Romalı kadınların sırma saçlarını
 Rüzgâra savurdukları yerde, saz ve diken salınır şimdi.
 Burada, hükümdarların altın tahtta eyleştikleri yerde,
 Hayalet gibi pırıldar, mermer evinin üzerinde,
 Hilalin zayıf ışığıyla aydınlanan,
 Taşların hızlı ve sessiz kertenkelesi.

Ama dur. Bu duvarlar-bu sarmaşık bürümüş kemerler-
 Bu çürüyen sütun altlıkları-bu kederli ve kararmış
 sütunlar

Bu belirsiz saçaklıklar-bu dağılan friz-
 Bu parçalanmış kornişler-bu harabe-bu yıkıntı
 Bu taşlar-yazık. Bu gri taşlar-hepsi bu mu-
 Kemirgen Saatler'in bana ve kadere bıraktığı
 Ünlü ve muhteşem olandan?

"Hepsi değil" -Yankılar yanıtlıyor beni, "Hepsi değil.
 Kehanet sesleri, bizden yükselen ebediyyen,
 Ve bütün harabeden, bilgelere,
 Müzik gibi Memnon'an Güneşe giden.
 Biz hükmederiz en güçlü insanların yüreklerine-
 Biz hükmederiz bir despotun gücüyle Dev zekâların
 hepsine.

Güçsüz değiliz-biz soluk taşlar.
 Gücümüzün hepsi gitmedi, tümü değil ünümüzün-
 Gitmedi yüksek şöhretimizin büyüğü tümüyle

Gitmedi bizi çevreleyen gizemlerin hepsi-
Hepsi değil yukarıdan asılıp bir giysi gibi,
Çevremizi saran anıların
İhtişamdan da öte bir giysiyle donatan bizi.”

Cennetteki Kişiyeye

Her şeydin, aşkım, benim için

Ruhumun istediği-

Yeşil bir adacık, aşkım, denizde

Bir sunak ve bir çeşme,

Baştanbaşa masal meyveleri ve çiçekleriyle örülmüş,

Ve, bu çiçeklerin hepsi benimdi.

Ah, fazla parlak bir düş uzun sürmek için

Ah, yalnızca kararmak için yükselen

Yıldızlı umut.

Gelecekte bir ses haykırır

“Devam. Devam-” diye

Ama geçmişin (karanlık körfez!) üstünde yatar

Korkuyla dolu ruhum, sessiz ve devinimsiz.

Çünkü, yazık. Yazık ki söndü

Benim için yaşam ışığı

Artık-artık-artık-

(Böyle bir lisan tutar ancak ağırbaşlı

Denizi kıyıdaki kumlara karşı)

Çiçek açmayacak gökgürültüsünün sarstığı ağaç,

Ne de vurulmuş kartal süzülecek göklerde.

Ve günlerimin tümü esrimeyle geçer,

Ve geceleyin rüyalarım

Senin gri gözlerinin ısıdığı,

Ölümsüz ırmakların kıyısında

Göksel danslar eden adımlarının

Parladığı yerlere ilişkindir.

İlahi

Sabahleyin-öğleyin-akşam karanlığında-

Benim ilahimi duyarsın, Maria.

Kederde ve sevinçte, iyide ve kötüde,

Tanrının anası benimle ol.

Saatler pırıltıyla uçtuğunda,

Ve tek bir bulut karartmadığında göğü,

Aylak olmasın diye ruhum,

Lütfun götürürdü onu sana ve seninkine;

Şimdi, fırtınaları kaderin

Geçmişimi ve günümü karartınca,

Bırak ışıksın geleceğim

Senin ve senin olanın tatlı ümidiyle.

F.....'ye

Sevgilim. En derin kederlerin arasında

Dünyevi yolumu çevreleyen-

(Hüzünlü yol, yazık. Tek bir

Gülün bile büyümediği)-

Hiç olmazsa bir avuntusu var ruhumun,

Sana ilişkin rüyalarda, ve orada bilir

Rahat bir uykunun Aden cennetini.

Ve senin hatıran bu yüzden

Büyülü bir adacık gibidir benim için,

Çırpıntılı bir denizdeki-

Uzak ve özgür bir okyanus

Fırtınalarla çırpınan-ama

Aynı zamanda, en huzurlu gökler gülümser

Aralıksız, bu parlak adanın, tam yukarısında.

F.....s. S. O.....d'e

Sevilmek mi?-öyleyse bırakma yüreğini

Şimdiki yolundan ayrılmaya.

Olduğun her şeyken şimdi,

Olmadığın şey olma.

Böylece kibarlığın, lütfun,

Aşkın güzelliğin, sonsuz bir

Övgü konusu olacak yeryüzünde,

ve aşk-basit bir görev.

Gelin Baladı

Yüzük parmağımda,
Ve alnımda gelin çelengi;
Muhteşem mücevherler ve satenler
Hepsi emrinde,
Ve ben mutluyum şimdi.

Ve Lordum ki beni çok sever;
Ama andını ilk kez içtiğinde,
Hissettim göğsümün kabardığını-
Çünkü bir ölüm çanı gibi öttü sözler
Ve ses onunkiymiş gibi geldi.
Savaşta düşmüştü o kuytu ağaçlıkta
Ve mutludur şimdi.

Ama konuşup bana güvence verdi,
Ve solgun alnımı öptü,
Derken bir hayal hali geldi üzerime,
Ve kilise avlusuna taşıdı beni,
Ve ona dedim ki iç çekerek
(merhum D'Elormie sanıp onu)
"Oh, mutluyum şimdi"

Ve böylece söylendi bu sözler,

Ve bu evlilik andı;

Ve, inancım yıkılsa da,

Ve, kırılma da kalbim,

Delil olarak burada yüzük

Ki mutluyum şimdi-

Bak, mutluluğumu kanıtlayan

Şu altından simgeye.

Tanrım, uyanabilseydim keşke.

Çünkü bilmeden düş görüyorum nasıl olduğunu,

Ve fena sarsılıyor ruhum

Atılmasın diye yanlış bir adım,-

O unutulmuş ölü

Mutlu olmayabilir belki diye.

Zante'ye Sone

Güzel adacık, çiçeklerin en güzelinden alır

Kibar adların en kibarı olan adın,

Nice düşüncelerini seni görüp birden uyanan

Gömülmüş nice ümitlerin.

Nice sahnelerini, ne mutlulukların göçmüş.

Nice düşüncelerini, ne ümitlerin gömülmüş.

Nice görüntüleri bir kızın ki

Artık yok-artık yok yeşil bayırlarında

Artık yok. Yazık, o büyülü kederli ses

Dönüştüren her şeyi. Büyülerin sevindiremeyecek

artık kimseyi,-

Yok artık anıların. Lanetlenmiş sayarım

Bundan böyle senin çiçeklerle minelenmiş kıyını,

Ey sümbül adacığı. Ey mor renkli Zante.

"Isola d'oro. Fior di levante!"

Tekinsiz Saray

Vadilerimiz en yeşilinde,
İyi meleklerin oturduğu,
Güzel ve heybetli bir saray-
Pırıl pırıl bir saray-başını yükseltirdi, vaktiyle.
Egemenliğinde, hükümdar Düşünce'nin-
Orda dururdu.

Asla açmamıştı Seraphlar kanadını
Yarısı kadar güzel bir yapının üstünde.

Sarı bayraklar, muhteşem, altından
Çatısında dalgalanır ve süzülürdü,
(Çok önce, eski zamanlardaydı
Bunlar-bütün bunlar,)
Ve her bir kibar esinti,
Oyalanan o tatlı günde,
Soluk ve sorguçlu surlar boyunca,
Kanatlı bir koku geçip giderdi.

Gezginler bu mutlu vadide,
İki ışıklı pencereden, görmüşlerdi,
Müzikle salınan ruhları
Bir lutun güzel ahengiyle,

Çevresinde, Porphyrogene'nin oturduğu tahtın.

İhtişamına uygun biçimde,
Görölmüştü ülkenin hükümdarı.

Ve incilerle bütün ve yakutlarla parlıyordu

Güzel saray kapısı

Akarak-akarak-akarak geliyordu içinden,

Bir yankılar grubu,

Tatlı görevleri söylemek olan yalnızca

Şahane güzellikteki sesleriyle,

Krallarının bilgeliğinin ve zekâsının şarkısını.

Ama kötü şeyler, keder giysileriyle,

Saldırdılar hükümdarın yüce mülküne.

(Ah. Yas turalım-asla doğmayacak şafak

Çünkü-terkedilmiş onun üstüne.)

Ve kızarıp çiçek açan zafer

Evinin çevresinde,

Güçlekle hatırlanan bir öyküsüdür

Gömölmüş eski zamanın.

Ve seyyahlar, şimdi, o vadide,
Kızıl ışıklı pencerelerden görürler
Kocaman şekilleri, tuhaf bir biçimde
 Kımıldamadan ahenksiz bir müzikle,
Korkunç bir hızla akan bir nehir gibi,
Belirsiz bir kapıdan
Akın ederken korkunç bir kalabalık sonsuza dek
 Ve gülerler-ama artık gülümsemezler.

Sone-Sessizlik

Kimi nitelikler vardır-ikili bir yaşamı olan

Bazı bileşik şeyler ki böyle yapılmıştır

Bu ikiz kimliğin bir türlü

Işık ve maddeden fışkıran,

Gölgede ve katıda görülen.

İki katlı bir *Sessizlik* vardır-kıyı ve deniz-

Gövde ve ruh. Biri sessiz yerlerde durur,

Uzun çimenlerde; vakur güzelliklerde,

Kimi beşeri anılarda ve gözyaşartan eski bilgilerde,

Korkusuz say onu: Adı “yok artık”

Birleşik sessizliktir o: Ondan korkma.

İçinde kötü bir güç yok;

Ama ısrarlı bir kader (amansız kader)

Rastlatırsa seni onun gölgesine (adsız bir peri

uğrayan insan ayağının basmadığı bölgelere),

Kendini tanıya emanet et.

Fatih Kurtçuk

Bak. Bir gala gecesi bu
Yapayalnız son yıllar içre.
Bir melek topluluğu, kanatlı
Gözyaşına boğulmuş ve bürünmüş tüllere,
Oturmuş bir tiyatroya
Görmek için bir korkular ve umutlar oyununu,
Göksel cisimlerin müziğini
Kısık kısık üflerken orkestra.

Mukallitler, yüksekte Tanrının kılığında,
Mırıldanırlar alçak sesle,
Ve uçarlar sağa sola-
Kukladan başka bir şey değil gidip gelen
Biçimsiz kocaman şeylerin emriyle
Ki kaydırırlar sahneyi oraya buraya,
Çırparak akbaba kanatlarından
Görünmez bir kederi.

Bu karışık tiyatro-ah
Unutulmayacak kesinlikle.
Bir kalabalığın yakalayamayıp
Ebediyyen izlediği hayaletiyle,

Bir çemberin içinde
Her zaman aynı noktaya dönen,
Ve ruhu çokça günah, delilik
Ve dehşet olan konusuyla.

Ama bak, mukallit topluluğunun arasına,
Sürünen bir şekil giriyor.
Kan kırmızı bir şekil geliyor kıvranarak
O resim gibi yalnızlıktan.
Kıvranıyor-kıvranıyor-ölümcül pençeleriyle
Onun besini oluyor mukallitler,
Ve ağlıyor Seraph'lar, ağlıyor,
İnsan kanına geçmiş böcek dişlerini gördükçe.

Sönük-sönük ışıklar-sönük hepsi.
Ve titreyen her bir şeklin üstüne
O perde, bir cenaze örtüsü iner,
Bir fırtınanın esişiyle,
Melekler, solmuş sararmış hepsi,
Yükselirken tülleri atıp diyorlar ki
Bu oyun trajedisidir "insan"ın
Ve fatih kurtçuk da onun kahramanı.

Düşsel Ülke

İssiz ve belirsiz bir yönden,
Yalnızca kötü meleklerin bulunduğu,
Kara bir taht üzerinde dinelen,
GECE adlı hayaletin olduğu,
Bu topraklara yeni vardım.
En uçtaki karanlık bir kuzey ülkesinden-

Yabanıl bir tekinsizlik ikliminden, uzanan yücelerde
Dışında UZAYIN-ZAMANIN dışında.

Dipsiz vadiler ve dizginsiz seller,
Ve yarıklar ve mağaralar ve Titan ormanları,
Hiç kimsenin keşfedemeyeceği şekillerle
Üstlerine durmaksızın damlalar düştüğünden;
Durmaksızın yıkılan dağlar
Kıyısız denizlere;
Huzursuz denizler
Ateş gökleri üzerinde ilerleyen;
İssiz sularını sonsuzca yayan göller
İssiz ve ölü-
Sessiz sularını-sessiz ve
Düşen zambakların karıyla ürperen.

Göllerden böylece yayan
 Issız sularını, ıssız ve ölü,-
 Üzgün sularını, üzgün ve
 Düşen zambakların karıyla ürperen-
 Dağlardan-yavaşça
 Mırıldanan nehrin yanında,
 Hep mırıldanan-
 Gri ormanlardan-bataklıktan
 Kara kurbağayla semenderin topladığı-
 Kasvetli göllerden, havuzlardan
 Perilerin yatağı,-

En kutsuz noktalardan-
 En kasvetli kuytuluklarda,-
 Gezginin şaşkınlıkla rastladığı
 Geçmişin örtülü anıları-
 İç çekip devinen
 Gezginin yanından geçerken-
 Arkadaşların beyaz giysili şekilleri, acıyla,
 Uzun uzun önce yere-ve göğe verilen.

Bir alay derdi olan yürek için
 Sakin ve yumuşak bir bölgedir o-
 Gölgede yürüyen ruh için
 O-oh bir Eldorado'dur o.
 Ama cüret edemez gezgin,

Geçerken içinden, açıkça görmeye;
Asla açılmaz gizemleri
Kapanmayan zayıf insan gözüne;
Böyle ister kralı,
Gözkapağının kaldırılmasını yasaklayan;
Ve yalnızca karatılmış camlardan görür onu
Geçen o kederli ruh buradan.

Issız ve belirsiz bir yönden,
Yalnızca kötü meleklerin bulunduğu,
Kara bir taht üzerinde dinelen,
GECE adlı hayaletin olduğu,
Bu topraklara yeni vardım
Bu en uçtaki Kuzey Ülkesinden.

Kuzgun

Bir zamanlar kasvetli bir geceyarısı, unutulmuş eski
bilgilerin,

Tuhaf ve antika ciltleri üzerine düşünüyordum,

Yorgun ve sıkıntılı-

Uyumak üzereydim, neredeyse başım düşüyordu ki,

Bir tıkırtı geldi birden, sanki kibarca

Oda kapımı çalan-çalan birisi gibi.

“Odamın kapısını tıklatan” diye söylendim “bir konuk-

Başka bir şey değil, yalnızca bu.”

Ah, iyice anımsıyorum ki o hazin Aralıktı;

Ve zemine vuruyordu sönen her bir közüün yansıısı.

Sabahı istiyordum şevkle;-Boş yere

Aramıştım

Ödünç bir avuntuyu kederden-

Yitik Lenore’un kederinden-

O eşsiz ve pırıl pırıl kızın, meleklerin Lenore

Diye andığı-

Buralarda, anılmayacak artık adı.

Ve mor perdelerin belirsiz, hüzünlü, ipeksi

Hışırtsı

Önceden hiç duyulmamış tuhaf korkularla dolduruyor-

Tir tir titretiyordu beni;

Öyle ki, çarpıntımı bastırmak için tekrarlardım,

“Oda kapımdan girme izni isteyen bir konuk bu-

Oda kapımdan girme izni isteyen

Geç bir konuk;-

Başka bir şey değil, budur bu.”

O sıra cesaretimi toparlayıp; daha fazla

Oyalanmadan,

“Sir” dedim, “ya da Madam, affınızı dilerim

Ama

Gerçek şu ki dalıyordum ve siz öylesine yumuşak

Bir tıkırtıyla geldiniz,

Ve öylesine hafifçe tıklattınız-tıklattınız

Oda kapımı ki,

Duyduğumdan pek emin değilim sizi”-diyerek kapıyı

Açtım burada;-

Karanlıktan başka bir şey yoktu orada.

Orada durdum, korku ve merakla karanlığın içine

Baktım uzun süre,

Kuşkuyla, kurarak hiçbir ölümlünün cüret edemediği

Hayalleri;

Ama sükunet bozulmadı ve sessizlik bir ipucu

Vermedi,

Ve fısıltıyla söylenen tek sözdü orada

“Lenore?”

Buydu fısıldadığım, mırıltılı bir yankıyla geri gelen

O söz "Lenore"

Başka bir şey değil, yalnızca bu.

Odama dönerken alev alev yanarak

Ruhum,

Aynı tıkırtıyı işittim yine ilkinden biraz daha

Kuvvetlice.

"Kesinlikle" dedim, "kesinlikle bir şey var penceremin

Kafesinde;

Öyleyse neymiş bakalım ve bu esrarı

Çözelim;-

Rüzgârdır, başka bir şey değil bu."

Açıverince kepengi, eski devirden kalma

Azametli bir kuzgun,

Kanat çırpıp sallanarak adım attı

İçeriye;

Ne bir selam verdi ne bir an durdu ya da

Oturdu;

Amba bir Lady'nin ya da Lord'un edasıyla

Tünedi kapımın üstüne-

Oda kapımın üstünde bir Pallas büstüne konu-

Konup oturdu, hepsi bu.

Derken ciddi ve haşin suratıyla bu abanoz kuş,
 Kaderimi gülümsemeye dönüştürdü,
 “Sorgucun kırılmışsa da hiç kuşkusuz” dedim
 Korkak değilsin sen,
 Gecenin kıyısından gelen
 Suratsız ve yaşlı kuzgun-
 Gecenin Plutonian kıyısındaki saygıdeğer adın nedir,
 Söyle bana.”

Kuzgun dedi ki “birdahaasla.”

Çok şaşırmıştım bu çirkin kuşun konuştuğunu duyup
 Böylesine açıkça,
 Pek alakalı olmasa-yanıtı pek anlamlı olmasa da;
 Çünkü kabul etmeliyiz ki yaşayan kimse henüz
 Mazhar olmadı oda kapısının üstünde bir
 Kuş-
 Kuş ya da hayvan görmeye oda kapısının üstündeki
 Büstte,
 Bir isimle “birdahaasla” diye.

Ama kuzgun, sessiz büstün üstünde tek başına
 Yalnızca bu sözü söyledi, sanki bu bir tek sözle
 İçini dökmüş gibi.
 Sonra başka bir şey söylemedi- ne de bir tüyünü
 Oynattı-
 Ben mırıldanana dek, “önceden uçtu diğer

Dostları-

Sabahleyin beni terk edecek, umutlarımın

Önceden uçup gittiği gibi.”

O zaman kuş “birdahaasla” dedi.

Sessizlikten ürküp böylesine uygun bir yanıtla bozulmuş,

“Kuşkusuz” dedim, “söylediği şey bütün

sermayesi

Mutsuz bir sahipten kapılmış, zalim bir

Belanın

Soluk vermeden izlediği ve izlediği ta ki

Şarkılarının nakaratı olana dek-

Umutlarına ağıt yaktığı “asla-

Birdahaasla” nakaratı.

Ama kuzgun hayallerimi tebessüme çevirirken hâlâ,

Minderli bir iskemleyi sürdüm kuşun, kapının

Ve büstün önüne;

Sonra, çökerek kadife yastığın üstüne, kendimi

Hayalden hayale geçmeye verdim, düşünerek bu

Eskinin meşum kuşu-

Bu suratsız, çirkin, korkunç, sıska ve uğursuz, eski

Zaman kuşu

Ne demek istemişti, gaklayarak “birdahaasla” diye.

Oturdum bunu bulmaya çalışarak, ama tek söz etmeden

Ateşli gözleri şimdi göğsümün içinde yanan

Kuşa;

Bunları bulmayı düşünerek oturdum, başım hafifçe
Eğilirken

Kadife yastığın, lamba ışığının üstünde göz gezdirdiği
Kumaşına,

Ama üzerinde lamba ışığının göz gezdirdiği kadife
Kumaşa, o,

Oturmayacak, ah, bir daha asla.

Derken, bana öyle geldi ki, görünmez bir buhurdanla
Tütsülenip yoğunlaştı hava

Sallanan, adımları tüylü zeminde tıyırdayan
Seraphlarca.

“Zavallı” diye bağırdım “Tanrım emanet etti-
Bu meleklerle gönderdi seni

Unut-unut ve arın anısından
Lenore'un;

İç, ah, iç bu arındırıcı ilacı ve unut bu
Yitik Lenore'u.”

Dedi ki kuzgun “birdahaasla”

“Kahin” dedim, “kötülüğün işi-yine de kahin, şeytan
Ya da kuş olsa da-

İster Ayartıcı göndermiş olsun, ister fırtına fırlatmış olsun
Seni bu kıyıya,

İssız ama korkusuz, bu büyülü terk edilmiş
Toprağa-

Bu eve dehşetin uğradığı-söyle bana dosdoğru
Yalvarırım”

Dedi ki kuzgun “birdahaasla”

“Kahin” dedim, “kötülüğün işi-yine de kahin şeytan

Ya da Kuş olsa da

Üstümüzde çevrenen Gök adına-İkimizin de tapındığı

Tanrı adına-

Söyler kederle yüklü bir ruha, uzak Aden’de

Var mı,

Kutlu bir kız meleklerin Lenore diye

Andığı-

Var mı eşsiz ve pırıl pırıl bir kız meleklerin

Lenore diye andığı”

Dedi ki kuzgun “birdahaasla”

“Ayrılık sözümüz olsun bu” diye bağırdım fırlayarak

“Kuş ya da şeytan”-

“Geri git fırtınaya ve Gece’nin Plutonian

Kıyısına.

Bırakma kara tüylerini bir nişanı gibi o yalanın

Ruhunun söylediği

Yalnızlığımı bozma-bırak kapımın üstündeki

Büstü.

Çek gaganı yüreğimden ve kapımdan çekilip

Git”

Dedi ki Kuzgun “birdahaasla”

Ve kuzgun asla kıpırdamadan hâlâ oturuyor, oturuyor

hâlâ

Sessiz Pallas büsbütünün üzerinde tam kapımın
yukarısında;

Ve gözleri düş kuran bir şeytanın gözleri

Gibi,

Ve üstünden akan lamba ışığı zemine düşürüyor

Gölgesini;

Ve ruhum zeminde dalgalanan bu gölgeden

Bir daha asla-alamayacak kendisini.

Eulalie-Bir Şarkı

Kendi başıma yerleşmişim

Bir keder dünyasına,

Ve durgun sular gibiydi ruhum,

Ta ki güzel ve zarif Eulalie benim

Utangaç gelinim olanaca-

Ta ki sarı saçlı körpe Eulalie benim

Güleryüzlü gelinim olanaca.

Ah, az-daha az parlak

Yıldızları gecenin

O pırıl pırıl kızın gözlerinden

Ve ne buharın bulutsu ışıltısı

İnci rengiyle ve morla Ay-yansımali,

Yarışabilir mütevazı Eulaie'nin en sıradan saç buklesiyle-

Yarışabilir parlak gözlü Eulaie'nin en özensiz ve

Önemsiz buklesiyle.

Ne Kuşku-ne Acı

Gelir bundan böyle,

Çünkü ruhu verir bana ağlama isteğini,
Ve bütün gün
Işıldar, güçlü ve parlak
Astarte uzayda,
Sevgili Eulaie'sine bakarken anaç gözleri-
Körpe Eulalie'sine bakarken menekşe gözleri.

Yalnız

Başkaları gibi değildim çocukluktan beri,
 Görmedim başkalarının gördüğü gibi-
 Ortak bir pınardan almadım tutkularımı,
 Aynı kaynaktan almadım kederimi.
 Uyandıramadım yüreğimi sevince aynı seste
 Ve sevdiğim her şeyi-yalnız sevdim.
 Sonra-çocukluğumda-kasırgalı
 Bir yaşamın şafağında-iyinin ve
 Kötünün her türlü derinliğinden
 Çekildi hâlâ bağlayan gizem beni.
 Selden ya da kaynaktan-
 Kızıl uçurumundan dağın,
 Güneşten, Ağustosun altın rengiyle
 Çevremde dönen--
 Gökteki şimşekten uçarak
 Beni geçerken-
 Gökğürültüsünden, fırtınadan
 Ve o buluttan
 -Maviyken göğün kalan kısmı-
 Gözümde bir şeytanın şekline giren

M. L. S.....'ye

Varlığını sabah diye selamlayanlardan-
Yokluğunu gece sayanlardan-
Yüksek göklerde kutsal güneşi gölgeleyen-
Ağlayarak ümit için her saat seni kutsayanlardan-
Yaşam için-ah. Hepsinin üstünde,
Derinlere gömülü inancın Gerçeklik
Erdem ve İnsanlıkta canlanması için-
Ümitsizliğin menfur yatağında ölmeye yatanlardan,
Birden yükselir, senin mırıldandığın sözler üzre,
“Işık olsun”
Mırıldandığın sözlerin, gözlerinin-
Seraphlara özgü bakışıyla gerçekleşen-
Sana en çok borçlu olanlardan-şükranı
Tapınmaya benzeyen-ah, anımsa
En doğrusunu-adanmış olanı en çok tutkuyla,
Ve düşün ki bu güçsüz dizeleri o yazdı-
O yazdı, yazarken ürperip düşünerek
Bir olduğunu ruhunun bir meleğinkiyle.

Ulalume-Bir Balad

Gökler, tatsız ve kül rengiydi gökler
 Yapraklar-sararıp solmuşlardı
 Yapraklar-kurumuş ve solmuşlardı
 O çok gerilerde kalan yılın
 Yapayalnız Ekiminde bir gece
 Weir'in orta yerinde, puslu,
 Karanlık Auber Gölü kıyısında, zor zamandı.
 Hüzünlü bir zamandı küflü kıyısında Auber Gölü'nün
 Weir Ormanlığı'nda, perilerin uğrağı.

Vaktiyle burada gezinmiştim, ruhumla
 Dev servilerin vadisinde
 Psyche'yle servilerin vadisinde
 Sanki erimiş maden ırmakları
 Sanki kıpır kıpır lavlar
 Yaanek'ten döken kükürt akıntılarını
 Kuzey kutbu ülkelerinde
 En uzak ülkelerinde Kutbun
 İnleyerek inen, Yaanek Dağı'ndan aşağı

Ağır ve ciddiymiş konuşmamız
 Ama, düşüncelerimiz kurumuş ve felce uğramıştı

Solmuş ve güvenilmezdi anılarımız

Çünkü bilmiyorduk aylardan Ekim olduğunu

Ve dikkat etmemiştik hangi gecesidir yılın

(Ah, gecelerden bir gece o yıl)

Bakmamıştık karanlık Auber Gölü'ne

(Oysa vaktiyle orada dolaşmıştık)

Anımsamamıştık küflü kıyısını Auber Gölü'nün

Ne de Weir Ormanlığı'nı, perilerin uğrağı

Ve şimdi ilerlerken gece

Ve yıldızlar sabahı gösterirken

Yıldızlar sabahı gösterirken

Yolumuzun sonunda bulutsu

Ve ıslak bir ışık doğdu.

Çifte boynuzuyla bir hilâl mucizevi

Çıktı bundan

Çifte boynuzuyla seçilen

Astarte'nin mücevherli hilâli

Ve dedim ki, "Dian'den daha sıcaktır o

Derin soluklar göğünden gelir

Derin soluklar göğünde eğlenir.

Gördü ki yaşlar kurumamış

Kurtların hiç ölmediği bu yanaklarda

Aslan burcunun yıldızlarını aşıp geldi.

Bize göklere giden yolu göstermeye

Lethe barışının göstermeye göklerdeki,
Aslana aldırmadan geldi.

Işıklı gözlerinde sevgiyle
Parlak gözleriyle üstümüzde parlamaya.
Aslanın ininden geçip geldi

Ama, Psyche parmağını kaldırıp
“Güvenmiyorum” dedi “üzülerek bu yıldıza
Soluk benzine nedense güvenmiyorum”

Ah, çabuk ol-oyalanmayalım
Ah, uç-uçalım-çünkü uçmalıyız.

Korkuyla konuştu düşürüp
Tozlar içinde sürüklenene dek kanatlarını,
Düşürüp tozlar içinde sürüklenene dek tüylerini
Tozlar içinde elemle sürüklenene dek
Acıyla ağladı.

Dedim ki “hayal bu başka bir şey değil”
Gidelim bu titreyen ışıkla
Bu billursu ışıkla yıkanalım.
Kahinlere özgü görkemi umut ve
Güzellikle ışıldıyor gece-
Bak-göğe vuruyor gecenin içinden.

Böylece yatıştırdım Psyche'yi ve onu öptüm

Ve ayırdım düşüncesinden

Sıkıntısını ve endişesini yendim

Ve ulaştık Gördüklerimizin sonuna.

Ama bizi durdurdu kapısı bir mezarın

Kapısı, yazıtlı bir mezarın

“Ne yazıyor” dedim “Kapısında kardeşim

Bu yazıtlı mezarın?”

Cevap verdi “Ulalume-Ulaleme

Mezarı bu yitirdiğin Ulalume'nin.

Sonra, yaprakların sararıp solduğu gibi

Kuruyup solduğu gibi, yaprakların

Yüreğim kül tadına döndü

Ve haykırdım: Muhakkak ki Ekim'di

Geçen yıl bu gece gelmiştim-buralara inmiştim

Buralara inmiştim müthiş bir yükle.

Gecelerden bu gece o yıl

Ah, hangi şeytan beni buralara çekmişti

Şimdi biliyorum ki bu karanlık Auber Gölü'nün

Bu Weir'in orta yeri, puslu

Şimdi biliyorum ki bu küflü kıyısı Auber Gölü'nün

Bu Weir Ormanlığı, perilerin uğrağı.

O zaman dedik ki-ikimiz-o zaman

“Orman perileri miydi-

Periler, acıyan bağışlayan

Yolumuzu kapatıp onu

Bu kırlarda yatan sırdan-

Gizlice bu kırlarda yatan şeyden ayıran.

Bir gezegenin hayalini

Ay ruhlarının unutulmuşluğundan

Bu günahkâr kıvılcımlar saçan

Yıldız ruhlarının cehenneminden çekip çıkaran.

Bir Bilmece

“Nadiren buluruz” der Solomon Don Duncce,

“En derin sonede yarım bir fikri.

Bütün o gevşek dokulu nesneler arasından, birden

görürüz

Kolayca, bir Napoli bonesinin arasından

gördüğümüz gibi-

Döküntünün döküntüsü-Bir Lady onu nasıl

giyebilir ki?

Yine de çok ağırdır senin Petrark’cı kumaşından-

Baykuş tüylü bir saçmalık ki en hafif üfleyiş

Kâğıda çevirir onu sen yuttururken.”

Ve, gerçekte yeterince haklıdır Güneş.

Sıradan kumaşlar kötü yutturmacalardır

-kısa ömürlü ve geçirgen öylesine-

Ama bu, şimdi-ona güvenebilirsiniz-

Sabit, koyu, ölümsüz,-değerli adların

Yardımla gizlenen içindeki.

.....'ye

Çok zaman geçmedi, bu dizelerin yazarı,
 Çılgın gururu içinde düşünselliğin,
 “Sözcüklerin gücü”nü savunmaktaydı-
 Kabul etmiyordu bir düşüncenin,
 Ötesinde insan dilinin söylediklerinin
 İnsan beynine doğacağını;
 Ve şimdi, sanki alaya alır gibi o övünmeyi,
 İki sözcük-iki yumuşak heceli iki yabancı sözcük-
 İtalyan melodisi, yalnızca mırıldanılısın diye
 Düş kuran melekler tarafından ayışıklı “çiylerde
 İnci kolyeler gibi Hermon Tepesi'nin üzerinde sallanan”-
 Fırladı yüreğinin uçurumlarından,
 Düşüncenin ruhları olan düşünülmemişe benzeyen
 düşünceler,
 Daha zengin, daha vahşi, daha tanrısal görüntüler
 ‘Tanrının yaratıkları arasında en tatlı sese sahip’
 Arp çalan Seraph İsrafil'in bile çıkarmayı umduğundan.
 Ve ben. Büyülerim bozulmuş. Kalem düşer
 Güçsüz titreyen ellerimden. Tatlı adını yazacaksa senin,
 İsteyen sen olsan da yazamam- Düşünemem ve
 konuşamam.

Bakarak, büyülenmiş aşağılara, muhteşem manzaraya,
Ve titrerim gördükçe sağda, solda ve bütün yol boyunca
Yalnızca seni-görüntünün bittiği yerde
Mor dumanlar içinde, çok uzaklarda.

Helen'e

Bir kez gördüm seni-yıllar önce-yalnızca bir kez:

Çok diyemem-çok değil çünkü.

Bir Temmuzdu geceyarısı

Ve senin yükselen ruhun gibi,

Gökte kestirme bir yol arayan dolunaydan,

Gümüştü, ipek bir ışık tülü düştü,

Sessizlik, tutku ve uykuyla,

Rüzgârın ancak parmak ucunda gezindiği-

Büyülü bir bahçede büyüyen

Bin tane gülün göğe bakan yüzlerine düştü,

Göğe bakan yüzlerine düştü güllerin,

Esrik bir ölümle veren, bu aşk ışığı için,

Hoş kokulu ruhlarını-

Güllerin göğe bakan yüzlerine düştü,

Gülümseyip bu bahçede ölen,

Senin büyülediğin, ve

Senin varlığının şiiriyle büyülenen.

Beyazlara bürünmüş, bir menekşe yatağının üstüne

Yarı eğilirken gördüm seni, ay

Güllerin göğe bakan yüzlerine

Ve-yazık, üzüntüyle bakan senin yüzüne düştüğünde.

Kader değil miydi, bu Temmuz geceyarısı-
Kader değil miydi (adı keder de olan)
Bana o bahçe kapısında durup,
Solumamı söyleyen uyuyan güllerin kokusunu?
Ayak sesi yoktu: Uyumuştun bütün o nefretlik dünya
Senden ve benden başka. (Ah gökler-Ah, tanrım
Nasıl da çarpıyor yüreğim bir araya getirirken bu iki sözü.
Senden ve benden başka.) Durdum? Baktım-
Ve bir anda her şey gözden kayboldu.

(Ah, unutma ki bu bahçe büyüliydü)
İnci parlaklığı gitti ayın,
Yosunlu kıyılar ve dolanan keçi yolları,
Mutlu çiçekler ve yakınmalı ağaçlar,
Görünmez oldular artık.
Açık havanın kollarında öldü güllerin kokusu.
Hepsi-sen hariç kayboldu hepsi
-sen bile tümüyle değil-

Yalnızca tanrısal ışık gözlerindeki
Onları gördüm yalnızca-benim için dünyaya bedel
Onları gördüm yalnızca-saatlerce onları gördüm yalnızca
Onları gördüm ay batana dek.
Ne yabancı öyküleri yüreğin
Yazılmış göründü o billursu göksel kürelere,
Ne karanlık bir acı ve ne yüce bir umut

Nasıl da dingin bir kibir denizi,
 Nasıl da cüretli bir hırs ve nasıl derin
 Nasıl dipsiz bir güç sevmeye!

Ama şimdi, sonunda, Sevgili Dian battı ufukta,
 Batıdaki yatağına fırtına bulutunun,
 Ve sen, bir hayalet, mezarı ağaçların arasında
 Ağır ağır uzaklaştın. Gözlerin kaldı yalnız.
 Onlar gitmedi-Gitmediler asla
 Işıtarak evime giden yolu,
 Bırakmadılar beni ondan sonra (ümitlerimin yaptığı gibi)
 Beni izlerler-yıllardır yönlendirirler beni.
 Onlar benim efendilerim-bense onların kölesi.
 Onların işi ısıtıp aydınlatmak,
 Benim görevim kurtarılmak onların parlak ışıyla
 Ve arınmak elektrikli alevlerinde
 Ve Elysian alevlerinde kutsanmak.
 Güzellikle-umuttur o-ruhunu doldururlar.

Ve yukarlarda göktedirler-yıldızlar diz çöktüğüm
 Sessiz, kederli gözlemlerinde gecelerimin
 Öğle ışığında bile görürüm onları
 -Tatlı tatlı kıvılcımlanan iki Venüs-Güneşin
 gölgelemediği.

Eldorado

Kuşanmış keyifle,
Yiğit bir şövalye,
Gün ışığında ve gölgede,
Bir şarkı söyleyerek,
Yol almıştı epeyce,
Arayarak Eldorado'yu.

Ama yaşlandı-
Bu korkusuz şövalye
Ve bir gölge düştü yüreğine
Bulamayınca hiçbir yer
Anımsatan Eldorado'yu.

Ve en sonunda
Gücü tükendiğinde,
Rastladı bir gezgin gölgeye-
“Gölge” dedi,
“Nerede olabilir-
Bu Eldorado denilen ülke?”

“Sür atını aydaki

Dağların üzerinden,

Aşağıya gölgeler vadisine,

Korkmadan sür”

Diye yanıtladı gölge,-

“Arıyorsan eğer Edorado’yu”

Annie İçin

Tanrıya şükür! O bunalım anı,
O tehlike, geçti,
Ve sürüncemedeki hastalık
Bitti artık-
“Yaşamak” denen humma
En sonunda boyun eğdi.

Üzülerek biliyorum ki
Yitirmişim gücümü
Ve parmağımı oynatmam
Yatarken boylu boyunca-
Ama ne gam-Hissediyorum ki
Daha iyiyim en sonunda.

Ve öylesine sakın dinleniyorum ki
Şimdi yatağında
Gören biri ölü sanabilir beni-
Bakarken ölü,
Sanmaya başlayabilir beni.

İnilti ve oflar,
İç çekmeler ve ağlamalar

Sustu şimdi,

O müthiş çarpıntıyla yürekte:

O müthiş, ah o müthiş çarpıntıyla birlikte.

Hastalık-tiksinti-

Acımasız ağrı-

Bitti, beni çıldırtan

Ateşle birlikte-

“Yaşamak” denilen ateşle

Beynimde yanan.

Ve oh! Bütün işkencelerin

En kötüsü dindi, korkunç

Susuzluk işkencesi

Lanetli tutkunun naftalin nehri için:-

Bütün susuzları dindiren

Bir su içtim:-

Bir ninni mırıltısıyla,

Akan bir suyu,

Bir kaynaktan yerin

Birkaç ayak altındaki-

Bir oyuktan, çok derin

Olmayan yerin altındaki.

Ve ah! Aptalca söylenmesin
 Kederlidir diye odam
 Ve yatağım dardır diye;
 Çünkü farklı bir yatakta uyumadı
 İnsanoğlu asla-
 Ve uyumak için
 Böyle bir yatakta uyumalı.

Beklentileri boşa çıkan ruhum
 Burada dinlenir ağır ağır,
 Kederlenmeden asla ya da
 Unutarak güllerini-
 Güllerin ve menekşelerin tahrikini:

Çünkü, böylesine sessiz yatarken,
 Çevresinde daha kutlu bir koku
 Hayal eder şimdi, menekşelerin-
 Menekşelerle karışmış
 Kokusunu biberiyenin,
 Sedef otu ve güzel
 Hercai menekşelerle birlikte.
 Ve böylece yatar mutlulukla,
 Yıkanarak Annie'nin
 Güzelliğine ve gerçekliğine ilişkin
 Rüyalarla-
 Boğulmuş Annie'nin

Saç örgülerinin havuzunda.

Şefkatle öptü beni,

Sevgiyle okşadı,

Ve o zaman usulca düştüm

Uyumak için usulca göğsüne

Derin bir uyku için

Onun göğsünün cennetinde...

Işık söndüğünde,

Sıcacık sardı beni,

Ve yakardı meleklerle,

Beni kötülükten korusunlar diye-

Meleklerin kraliçesine

Bana siper olsunlar diye.

Ve ben öylesine sessiz yatarken,

Şimdi, döşegimde,

(Onun aşkını bilerek)

Ölü sanabilirsiniz beni-

Ve ben böylesine memnun dinlenirken,

Şimdi döşegimde,

(Onun aşkı göğsümde),

Ölü sanabilirsiniz beni-

Ürkebilirsiniz bakmaktan,

Ölü sanıp beni:-

Ama yüreğim daha parlak
Hepsinden gökteki yıldızların
Çünkü kıvılcımlandırıyor Annie'yle-
Işıyor ışııyla
Annie'min sevgisinin-
Düşüncesiyle ışığın
Annie'min gözlerindeki.

Anneme

Hissettiğim için meleklerin,
Yukardaki göklerde birbiriyle fısıldaşan,
Bulamayacağını ateşli aşk sözleri arasında
Daha çok adanma bildireni 'Anne'den,
Bu değerli adla andım seni uzun süre-
Sen ki anneden de önemlisin bana göre,
Ve doldurursun yüreğimin içini, ölümün
Virginia'mın ruhunu azat ettiği yerde.
Annem-kendi annem, erken öldü,
Benim annemdi yalnızca o; ama sen
Annesinin öylesine sevdiğimin,
Ve bu yüzden benim bildiğim anneden daha
değerlisin,
Ki sonsuzlukta ruhsal yaşantıdan
Daha önemlidir ruhum için eşim.

Annabel Lee

Uzun yıllar önceydi
Deniz kıyısındaki bir krallıkta
Belki bilirsiniz, bir kız yaşırdı
ANNABEL LEE adıyla
Ve bu kızoğlankız hiçbir şey düşünmezdi
Bence sevmek ve beni sevmekten başka.

O da ben de çocuktuk
Bu krallıkta deniz kıyısındaki
Ama aşktan da öte bir aşkla sevdik
Ben ve ANNABEL LEE
Öyle bir aşk ki kanatlı Seraphları göklerin
Kıskanmıştı onu ve beni.

Ve bu yüzden uzun zaman önce
Bu krallıkta deniz kıyısındaki
Bir rüzgâr esti bir buluttan, üşüterek
Güzel ANNABEL LEE'mi,
Öyle ki soylu yakınları geldi bu yüzden
Ve alıp götürdüler onu benden
Bir mezara kapatmaya
Bu krallıkta deniz kıyısındaki

Melekler yarımız kadar mutlu olmayan gökte

Kıskanıp durdu onu ve beni

Evet-neden buydu (bu deniz kıyısındaki

Krallıkta herkesin bildiği gibi)

Ki o rüzgâr esti buluttan geceleyin

Üşüten ve öldüren ANNABEL LEE'mi

Ama çok daha güçlüydü aşkımız aşklarından

Bizden daha büyük olanların

Bizden daha bilge olanların

Ve ne melekler yukardaki göklerde

Ne de şeytanlar altında denizin

Ayrabilir ruhumu ruhundan

Güzel ANNABEL LEE'nin.

Çünkü ay doğmaz asla hayalini getirmeden

Güzel ANNABEL LEE'nin

Ve yıldızlar çıkmazlar ama parlak gözlerini hissederim

ben

Güzel ANNABEL LEE'nin

Ve öylece uzanırım yanı sıra bütün gece vakti

Sevgilimin-sevgilim-hayatım ve gelinim

O deniz kıyısındaki mezarda

Onun mezarında, uğuldayan denizin kıyısındaki.

Çanlar

I

Kızakların çanlarını dinle-

Gümüş çanlar.

Melodileri nasıl bir neşe dünyasından söz açar.

Nasıl da çınlar, çınlar, çınlarlar,

Buzlu havasında gecenin.

Göklere saçılmış yıldızlar

Billursu bir sevinçle göz kırparken;

Tutarak zamanı, zaman, zaman

Bir tür runik tekerlemede,

Şingirtıya müzikle taşan

Çanlardan, çanlar, çanlar-

Çanlar, çanlar, çanlar-

Çingirtısından ve şingirtısından çanların.

II

Tatlı nikah çanlarını dinle-

Altın çanlar.

Uyumları nasıl bir mutluluk dünyasından söz açar.

Hoş kokulu havasında gecenin
 Nasıl da vururlar sevinçlerini-
 Erimiş altın notalardan
 Ve uyum içinde hepsi,
 Nasıl bir küçük şarkı akar
 Kumruya, dinleyip hasetle aya bakan.

Oh, ses veren gözelerden,

Ne bol bir ses ahengi dışa vurur

Nasıl da kabarır

Nasıl da yerleşir geleceğe

Nasıl anlatır esrikliği

Sallanıp çalışına götüren çanların

Çanlar, çanlar, çanlar-

Çanlar, çanlar, çanlar, çanlar

Çanlar, çanlar, çanlar-

Uyağına ve kurgusuna çanların.

III

Yüksek alarm çanlarını dinle-

Bronz çanlar.

Kargaşaları şimdi, ne korkunç bir hikâyeden söz açar.

Gecenin ürkmüş kulağına

Nasıl da haykırırlar korkularını.

Fazlasıyla ürkmüşler konuşmaya

Yalnızca ahenksizce haykırırlar, haykırırlar,
 Karmaşık bir yakınmayla ateşin insafına,
 Çılgın bir ricayla sağır ve yerinde duramayan yangına,
 Daha yükseğe sıçrayan, daha, daha,
 Ümitsiz bir istek
 Ve kararlı bir girişimle
 Ya şimdi-şimdi ya da asla
 Solgun yüzlü ayın karşısında oturmaya
 Ah, çanlar, çanlar, çanlar.
 Nasıl bir ümitsizlik masalı
 Anlatır korkuları.
 Nasıl vurur, kırılır ve kükrerler.
 Nasıl bir dehşetle havanın
 Çarpıntılı göğsünü doldururlar.
 Yine de bilir kulak tümüyle,
 Titreyişlerden
 Ve vuruşlardan,
 Tehlike nasıl azalır ve coşar;
 Bilir kulak tümüyle,
 Metalik seslerle
 Ve yaygarada
 Tehlike nasıl söner ve artar,
 Söntüşü ya da artışıyla çanların öfkesinde-
 Çanların-
 Çanların, çanları, çanlar, çanlar
 Çanlar, çanlar, çanlar-
 Vuruşunda ve kargaşasında çanların.

IV

Çanların çalışını dinle-

Demir çanlar.

Tekdüzelikleri, nasıl da bir ciddi düşünceler dünyasını
zorlar.

Gecenin sessizliğinde

Nasıl ürpeririz korkup

Seslerin melankolik tehdidiyle.

Tüm sesler çünkü akan

Bir iniltidir paslı

gırtlaklarından.

Ve insanlar-ah insanlar

Yapayalnız kulede duran

Ve

Çalan, çalan, çalan

Bu örtüülü monotonlukta

Bir zafer hissedem, insan yüreğinde,

Bir taşı böylesine yuvarlamaktan-

Ne kadındırlar ne de erkek-

Ne vahşidirler ne de insan-

Hortlaktır onlar-

Ve krallarıdır o çalan-

Yuvarlayan, yuvarlayan, yuvarlayan

Yuvarlayan

Bir şükran ezgisini çanlardan.

Ve neşeli göğsü şişer

Teşekkürüyle çanların

Ve dans eder ve bağırır;

Tutarak zamanı, zaman, zaman

Bir tür runik tekerlemede

Teşekkürüne çanların-

Çanların-

Tutarak zamanı, zaman, zaman

Bir tür runik tekerlemede

Çarpıntısına çanların-

Çanların, çanların, çanların-

Hıçkırığına çanların-

Tutarak zamanı, zaman, zaman

Diz çökerken o, çökerken, çökerken,

Mutlu bir runik tekerlemede,

Çanların yuvarlanışına-

Çanların, çanlar, çanlar,

Çalışına çanların-

Çanların, çanlar, çanlar, çanlar,

Çanlar, çanlar, çanlar-

Yanıp yakılışına çanların.

“Ama çok daha güçlüydü aşkımız aşklarından
Bizden daha büyük olanların
Bizden daha bilge olanların
Ve ne melekler yukardaki göklerde
Ne de şeytanlar altında denizin
Ayrabilir ruhumu ruhundan
Güzel ANNABEL LEE'nin”

Modern edebiyatın en önemli kurucularından biri sayılan Edgar Allan Poe'nun şiirleri, ölmüş bir sevgilinin simgelediği metafizik bir aşkı yansıtır. Bir yandan ölü sevgiliye bağlılığı, öte yandan güçlü isteklerle sarsılan ruhu, sık sık ihanetin ve pişmanlığın yakıcı duygusunu tattırır.

Edgar Allan Poe...

Yalnızca gotik edebiyatın değil, şiirleriyle klasik edebiyatın da bir temsilcisi.

ISBN 975-329-273-2

9 789753 292733

